

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

*Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus;
ja över dem som bo i dödsskuggans land
skall ett ljus skina klart.*

Församlingens hopp om härlighet

Angelägen förkunnelse om Jesu tillkommelse, sid 6

foto: fotokutan.se

Gertrud Karlsson: -Att vittna det är livet

-Så länge jag orkar gå och komma ut bland folk, kommer jag att fortsätta. Det håller liv i mig! Där jag går fram vill jag vittna! Gertrud, som nyss fyllde 60 år, lyser av iver när hon berättar om sin meningsfulla tjänst som ett Jesu vittne. Stina Fridolfsson ställde frågorna.

Gertrud föddes i Uppsala. Hon berättar inte så mycket om sin bakgrund. Uppväxten var inte lätt, då mamman dog då Gertrud var åtta år. Hon hade en syster som då var tretton. De fick flytta till mormor och morfar i Hudiksvall, där de växte upp, och Gertrud är tacksam för att de blev omhändertagna. Men där trodde ingen på Gud. Mormor kanske läste aftonbön med henne någon gång, och Gertrud erinrar sig att hon blev konfirmerad.

-Jag konfirmerade mig, men jag förstod ingenting av det.

När Gertrud var 17 år, såg hon i tidningen en annons om att det fanns en kurs för sjukvårdsbiträden i Stockholm. Hon flyttade dit och började arbeta på Södersjukhuset.

-Jag är väldigt tacksam för dessa år. Man fick lära sig mycket, umgås med människor och se mycket.

Vad gjorde du på fritiden?

-Jag hade ju inte mött Jesus på den tiden. Vi bodde

några flickor i sjukhusets personalbostäder, och när man inte jobbade köpte man kläder och gick ut och dansade. Det var ju livet. Man visste inte om något annat. Jag trodde att när jag kom till Stockholm skulle jag verkligen leva livet, men det blev inte så. Jag tyckte att livet var tomt. Man arbetade, var ute på olika ställen och roade sig, och till slut blev det tungt. Jag började dricka mer än förr. Jag undrade om det inte fanns någon annan mening i livet och jag träffade heller ingen människa som talade om Jesus.

Gertrud låter vemodig när hon berättar om detta. Hon fick gå i årtal ensam och utan livsglädje, utan att någon talade om att Jesus kan förvandla livet.

-Man var ute och roade sig. Visst var det roligt för stunden, men det var tomt nästa dag. Det är ju så ute i världen. Man visste inte riktigt vad man sökte, men kände att livet var tomt.

Gertrud berättar också om hur hon en natt satt ensam på en dansrestaurang. Hon hade druckit en del, och satt i ett hörn och grät. Klockan var mycket, kamraten hon kommit dit med, hade försvunnit. Då kom en äldre man och satte sig ner och frågade varför hon var så ledsen. Och Gertrud svarade: "Jag undrar bara om det finns någon Gud". Mannen blev förundrad och tittade på henne. Slutligen sa han: "Och det undrar du, så här mitt på natten. Om jag visste det, skulle jag berätta det för dig. Men jag vet inte själv", sa mannen. Och Gertrud tog en taxi hem.

Gertrud har bevarat denna episod i minnet. Det var första gången hon kom att verbalisera orsaken till att livet tycktes så meningslöst och tungt. Kunde det finnas någon Gud som brydde sig om henne? Hon förstod långt senare att Jesus sökte henne redan då, och Gertrud kände att det fanns något hon längtade efter.

-Men på sådana där ställen

träffade man ju aldrig någon som var frälst. Men jag kommer ihåg den natten väldigt väl. Jag var i djup nöd och jag var ju så ung, bara 19 år.

Men så hände något. Gertrud kom att byta avdelning, hon kom till en medicinavdelning. Där fanns en undersköterska som var frälst.

-Hon skulle snart gå i pension och hade bett till Gud i många år om att få vinna en människa för Jesus. En kväll när vi gick där och bäddade, tittade hon på mig och sa: "Gertrud, jag ber för dig att du ska lämna ditt liv åt Jesus. Jag ser på dig att du har det så svårt." Hon såg väl på mig att det var något. Hon såg när jag kom på morgonen efter att ha varit ute och att man såg trött ut kanske, ja hon fick nöd för oss, unga flickor. Jag minns så väl, det var som om det skar rakt igenom mig. Jag kom ju ihåg natten jag varit så olycklig. "Hur ska det gå till", sa jag till henne.

Och denna äldre, troende arbetskamrat, som hette Hel-

läär jag går fram —

ga, bjöd Gertrud till sitt hem, hon bjöd henne på mat och spelade grammofonskivor med **Einar Ekbergs** sånger.

-Där i lägenheten bad hon till Gud för mig innan hon tog mig till kyrkan. Jag tyckte det var så tryggt hos Helga, och jag tog emot Jesus hemma i hennes kök. Jag började tacka Jesus för Helga. Så tog hon mig med till kyrkan på söndagen. Där satt några syskon, och Helga sa: "Nu kommer jag med en frukt från Södersjukhuset" - hon var så gripen. "Då får vi väl be till Gud för henne", sa bröderna där. De bad till Gud för mig - jag glömmet det aldrig. Det här var i början på 1969, då jag var tjugo år. Jag minns att längst fram i kyrkan fanns en rund tavla med texten "Jesus". Och där jag satt började jag forma mina läppar och säga "Jesus, Jesus". Jag satt i bänken och läste. Jag hade fått något nytt, jag visste ju ingenting om Jesus innan.

Tyckte du att allt blev lättare sedan du blivit frälst?

-Jag fick väldigt motstånd av mina arbetskamrater. "Jaså, du har blivit pingstvän nu", sa de. När jag kom in i personalrummet blev de tysta. "Dig kan man inte prata med längre, du är ju inte mer med oss", sa de. Så det blev en liten kamp där. Men jag hade Helga, och visste ju att jag hade mött Jesus. Jag hade en gammal radiogrammofon i personalbostaden

jag hyrde vid sjukhuset, och där spelade jag skivor jag fått av Helga. Flickorna kom in och lyssnade. De kunde inte riktigt fatta vad som hänt, när jag inte ville gå ut med dem längre. Jag kände att jag ville lämna det gamla livet när jag nu hade fått ett nytt liv med Jesus och gick med Helga på möten. Vi var mycket tillsammans, jag var hemma hos henne och vi bad tillsammans hemma hos henne. Hon var en underbar människa. Nu är hon hemma hos Jesus.

Och nu är du också ett vittne för Jesus!

-Jag tycker om att gå ut med traktater som **Emanuel** trycker åt mig här i församlingens tryckeri. Jag går till Sundbyberg och Spånga, och jag

känner att jag måste ut. Det är ett arbete jag har fått och jag träffar många på det sättet. En äldre man gav jag en traktat en gång. På den stod: "Jesus söker dig idag". Han blev så glad. Han är i 80-årsåldern, och jag stöter samman med honom då och då och vi pratar litet. Förra veckan gick vi rakt på varandra. Han blev så glad, och sa: "Jag har funderat var du varit. Det är så roligt med dig, för man får alltid ett ord av dig!" Jag har ju inte uppfattat honom som frälst, men han blir glad när han träffar mig och uppskattar när jag säger åt honom att han kan bedja till Jesus hemma. Han behöver inte åka någonstans på möte om han inte orkar, han är ju gammal. Jag har tänkt mycket på honom. I flera års tid har

jag mött honom då och då, och jag har fått säga några ord åt honom. Man blir glad över att få komma ut i vardagen med Jesus!

Gertrud stod en gång på en busshållplats, och där stod också en utländsk kvinna. Gertrud var ganska trött, och tänkte inte säga något. Men så upplevde hon en inre maning att ge denna kvinna en traktat och säga några ord. Gertrud börjar gråta när hon berättar om vad som hände: "Tänk att bli för trött för att säga något om Jesus!" Och hon övervann sitt inre motstånd, och fick ge denna kvinna en hälsning från himlen.

-Ibland är man litet instängd. Man ska ju ha verklig frimodighet. Det kostar på ibland att räcka fram en traktat. Det är lättare att bara lägga den någonstans. Men när man gör det här, så blir man lugn, man får frid. Sådana här vardagshändelser blir så stora för mig. Jag orkar inte så mycket nu i det praktiska arbetet, men då tar jag en liten bunt traktater och går ut. Ordet finns ju skrivet i traktaten. Det ska inte återvända fåfängt.

Gertrud har besökt församlingens missionsfält i Dominikanska Republiken, och har även besökt Pilgrimsfolkets arbete i Rumänien. Hon brukar samla kläder för att förmedla både till de yttre missionsfälten och till

forts sid 12

Sådana här vardagshändelser blir så stora för mig. Jag orkar inte så mycket nu i det praktiska arbetet, men då tar jag en liten bunt traktater och går ut.

KRISBEREDSKAP

Gå ut till Jesus - utanför lägret

Text: Karin Vidén

Då Jesus Kristus föddes in i mänskligheten som Guds frälsning fanns ingen plats för honom i härbärgets utan han fick redan från början erfara att han inte var av denna världen. Vi går in i en julhelg då hans födelse ånyo uppmärksammas i kyrkor och tempel, och människor ser sitt tillfälle att ge den kristna ceremoniella traditionen sin högtidliga uppmärksamhet. Dock förblir han för de flesta det lilla näpna barnet i krubban, och den enorma frälsningsplan han kom för att fullborda går genom kyrkans och prästerskaps försorg människor helt förbi.

Jesus Kristus smädas och begabbas, hans namn bespottas, och så även den skara som tror på honom, och som valt att följa honom. Genom förtalskampanjer med påföljande diskriminering och förföljelse ser vi hur kristna människor världen över är utsatta i olika grad. Även i mångfaldens Sverige hånas det kristna namnet och den tolerans och acceptans man så gärna bevisar oliktankande inom alla områden, visar sig ha en klart och tydligt markerad gräns vid den levande och bibelförankrade Gudstron. Att skådespelaren och pajasen i sin glittriga nöjesvärld, och den världsliga kultureliten i sin till synes förvirrade trendjakt, hånar

och förlöjligar den kristna tron och övertygelsen är inget nytt, och något annat är inte heller att förvänta sig. Där denna världens ondska med sina demoner och avgrundskrafter får fritt spelrum genom disponibla språkrör, anses bespottelse av den Smorde, Jesus Kristus, fullt legitimt, och i den religiösa och politiska världen ser vi samma sak; Jesus Kristus och hans efterföljare begabbas och smädas.

Kristen media höjer rösten och försöker försvara religionsfriheten; den religionsfrihet som vårt land med stolthet sett som ett av den demokratiska frihetens kännetecken. Samtidigt med denna av-

kristningsprocess börjar ett nytt vittnesbörd få fäste, nämligen *"det ekumeniska vittnesbördet"*, och man menar att det idag finns behov av breda ekumeniska mötesplatser kring religionsmötet. Man lyfter fram frågorna om religionsteologi och missionsteologi som speciellt angelägna och intressanta för att söka finna gemensamma vägar att tillsammans visa omvärlden på den tro som förenar.

Detta handlar om ett ekumeniskt vittnesbörd om en ogripbar och opersonlig gud som finns för alla, i alla former och i alla bekännelser, eller varför inte i formen som en gudomlig och positiv

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2008

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

energi. Den gud som tar sin plats i den religionsekumeniska gemenskapen är inte bibelns Gud, och han är inte heller den sanning människan söker och inte det liv som aldrig dör. Istället handlar det om en av människans själsliga behov och önsksningar frammanad förebild som passar alla, i alla situationer, oavsett tro och tillhörighet. En förebild som ger den egofokuserade människan alla sina rätt och fel efter vars och ens behov. En *"lagom gud"* att ta med sig i bakfickan som en trygghet ifall något går snett under livets konstanta sökande efter mening med livsdagarna, ett sökande som i sig blivit trendigt, kultiverat och modernt. En gud som tillfredsställs av människans ritualer och kulturellt utsmyckade tillbedjan, och som ger henne en emotionell upplevelse av tillhörighet. Den diffust tärande och djupare liggande oroande frågan om den evighet som kanske ändå finns där bortom, letar sitt svar bland religionernas riter och kulturer, bland ikoner och krucifix, men förblir obesvarad. Vilseförda människor trevar sig fram i den ekumeniska religionslabyrinten och söker minsta gemensamma nämnare i ett ekumeniskt vittnesbörd. Det kristna svaret på livsfrågorna, tron på en levande frälsare, har medvetet tonats ned som mindre intressant, och nu är det andra frågor som står högt på agendan.

Då Sveriges Kristna Råd, med sina 27 medlemskyrkor, i november inbjöd till *"den globala veckan"*, fanns på programmet allt utom det evangelium som vägleder fram till frälsning från synd och evig dom. På bästa högmässotid hölls i kyrkorna miljömässor av olika slag för att uppmärksamma konsumtionens följd på klimatet, eller varför inte familjemässa där hushållssoporna stod i centrum, eller en klimatshow med *"domedagskomik"*. I en kaotisk tid då människors inre mer än någonsin ropar efter frid med Gud, och efter svar på evighetsfrågan, då hela jorden skälver och människors vardagskris och ovissa framtid ger djup ångest, svarar landets kyrkofamiljer med att *"handla skapel-sevänligt"*, och hur vi ska bli *"skapel-sevänliga församlingar"*, och *"påtaglig världsförbättring utlovas"*! Det interreligiösa klimatmötet Interfaith Climat Summit följer upp, och klimatfrågan blir en solidaritetsfråga som sträcker sig över nationer, kulturer, folk och religioner; en för Guds folk snärjande identitets- och

associationsfråga som i slutändan leder till högförräderi emot den Smorde.

Skapelsen tar Skaparens plats i kyrkor och samlingslokaler, och de inomvärldsliga miljö- och klimatproblemen tar över den plats syndaproblemet och frälsningsfrågan borde ha i den tid som Guds ord benämner som den yttersta tiden. Vad återstår att rädda då himmel och jord skall förgås? Den krisberedskap Herren förväntar sig av sitt folk idag handlar om ett budskap, en maning från höjden, att förmedla till samtiden: Bered dig möta Gud! Bered dig människa, på att nåda-tiden snart har runnit ut. Bered dig på att skyn snart brister och Jesus kommer åter! En sådan framtidsvision betraktas idag i många läger som verklighetsflykt,

Skapelsen tar Skaparens plats i kyrkor och samlingslokaler, och de inomvärldsliga miljö- och klimatproblemen tar över den plats syndaproblemet och frälsningsfrågan borde ha.

en flykt från ansvar och engagemang för en bättre morgondag, och parallellt ser vi hur evangelium mister sin sätta och politiseras för att genom till synes goda mänskliga krafter och idéer söka hejda upp och vända en nedåtgående spiral av destruktion och förvirring.

Då Jesus plågades av allas vår missgärning som drabbade honom, står det om honom att han:

-ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det ja, han öppnade icke sin mun. (Jes. 53:7)

Guds folks kamp mot orättfärdigheten är av en helt annan art än den som politiskt samhällsengagemang kan åstadkomma. Då man studerar de politiska partiernas

olika program, värderingar och människosyn, är det i förstone en helt fantastisk och översvallande upplevelse av framtidslöften och vackra ord som flödar fram som lösningar på allas våra frågor. Plockar vi däremot ned bokstäverna i verkligheten tonar snabbt en annan verklighet fram, en verklighet där inget parti och ingen allians, kristen eller ej, visar sig vara ett alternativ för den som valt att följa Jesus. Vi kommer exempelvis inte undan abortfrågan, den diskussion som blir alltmer ohygglig och kliniskt kall, och att höra både förespråkare och motståndare tala om mer eller mindre humana abortmetoder är som en samhälls dödsstöt. Hur ska ett samhälle som anammar en dylik grotesk människosyn, kunna värna om miljö och klimatfrågor? En dom vilar över landet och Herren behöver profeter som träder upp utan egen personlig vinning eller prestige; profeter som talar och proklamerar Guds ord som en odiskutabel sanning, och ett är säkert, de är inte välkomna in i de politiska kamrarna, i varken kommun eller riksdag. Den som ser sitt uppdrag att vara en Guds röst för sin samtid måste räkna med att stå utanför - utanför lägret.

-Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter, där bespottare sitta. (Psalm 1:1)

Var sitter vi, i vilka orätttrådiga gemenskaper och råd är vi delaktiga? Är det människors råd som får vara vägledande, eller den Allsmäktiges rådslut? Vem får min röst och mitt bifall? Är det måhända bespottande och kristusfientliga läger vi identifierar oss med i vår vardag, i skolor, på utbildningsorter, arbetsplatser, i fritidsaktiviteter och kanske till och med i vår religionsutövning? Må vi se till att vi inte sitter i de råd där bespottare och smädare agerar, utan går ut därifrån, som ett levande och konkret vittnesbörd om att Jesus Kristus är Herre!

Det väckande kristna vittnesbördet idag, då all vår nit och strävan, då alla våra ord så ofta drunknar i det allianspolitiska och interreligiösa informationsflödet, är både praktiskt och konkret, och kan sammanfattas i:

-Låtom oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. (Hebr 13:13-14)

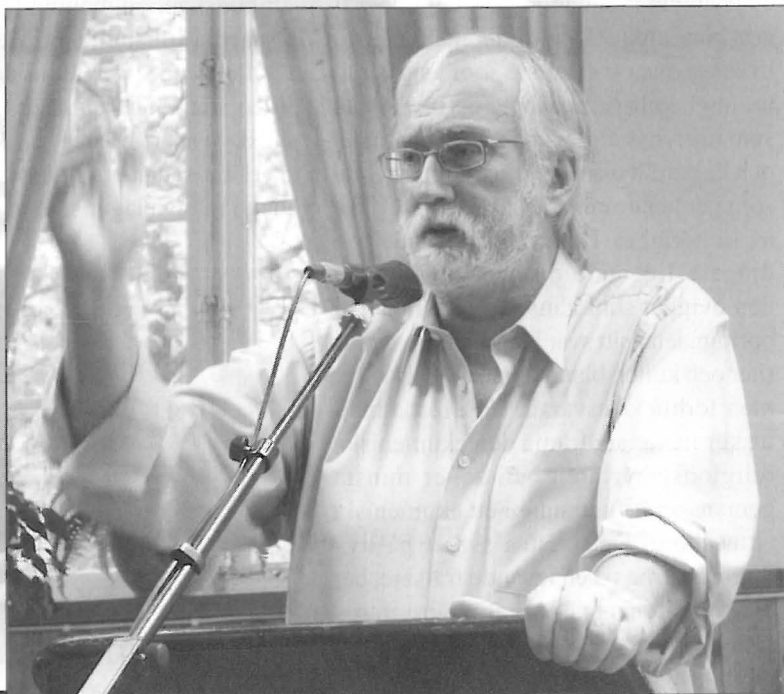
Maranata- Jesus kommer! ■

Församlingens hopp om härlighet

När natten kommer och ingen längre kan arbeta, då lyfter han oss ut ur den prövning som övergår jorden.

Vi ska bort ifrån vreden, men fortfarande är vi här i tiden, och fortfarande är det sant att vi ska ingå i Riket genom mycken bedrövelse.

Fortfarande är det sant att den som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus, han kommer att bli förföljd, och fortfarande är det sant att Herren skall taga dig ut ur den prövning som ska gå över jorden. Det är Jesu tillkommelse, det är parusin, församlingens hopp om härlighet.

Det har på senare år kommit en del nya ord som hånfull benämning på oss som tror. För hundra år sedan sa man läsare, och menade det riktigt elakt om det där folket som läste bibeln. På sista tiden har det kommit nya ord. Smaka på ordet fundamentalist, då har man omedelbart placerat oss tillsammans med en massa andra -ismer som liksom är något helt annat än det vi tänker. Men en fundamentalist bör väl vara en som tror på fundamenten som bibeln presenterar. Eller så säger man biblist, om dem som väljer att tro på hela bibeln. Och på sista tiden har man blivit kallad eskapist, av det engelska orden *to escape* - att fly bort ifrån något. Jag måste inledningsvis få säga att tack och lov så är jag en eskapist. Jag tror att vi en dag ska flytta härifrån. Bort från något och in i något helt annat.

I dessa frågor finns en hel del okunnighet. Jag har inte sett dessa ämnen belysas, och inte heller att det varit någon

diskussion i de kristna leden, om att detta skulle ha betydelse för oss kristna. Ändå gör jag påståendet att detta är med och bereder grunden för något speciellt i tiden, både positivt och negativt. När det gäller det som berör de yttersta tingen, så finns en stor okunnighet. "Vi vet inte", och så har vi istället hängett oss åt vissa spekulationer eller fantasier. Likadant var det exempelvis när Paulus skrev till församlingen i Tessalonika: "Bröder, jag vill inte att ni ska vara okunniga." Helt uppenbart hade det hänt ting i församlingen som gjorde att människor blev undrande, och man upplevde en okunnighet. "Vi vilja icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller sig med dem som avsomna"

Kanske något hänt i församlingen, någon bror eller syster hade gått bort, och nu undrar församlingen. Var är de? Hur ska det bli? Paulus skriver till dem för att de inte ska vara okunniga. Jag har en känsla av att när det gäller vad som ska

ske, så finns en massiv okunnighet om det som vi benämner tidens tecken. Det som underbygger hela vår tro.

Nu ska vi läsa ur Tessalonikerbrevet. Paulus är på sin andra missionsresa, år 53. Han har kommit till Korint, och nu hör han dessa rykten i Korint från Tessalonika att man är undrande i vissa frågor. Så skriver han till sina kära vänner att han vill inte att de ska vara okunniga om hur det förhåller sig. Vi kan läsa ur första Tessalonikerbrevet. Det går för övrigt bara några månader, så skriver han sitt andra brev till dem om samma sak.

-Vi vilja icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller sig med dem som avsomna, för att I icke skolen sörja såsom de andra, de som icke hava något hopp.

Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom. Såsom

ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade. Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren. Så trösten nu varandra med dessa ord. (1 Tess 4:13-18)

I Filipperbrevet säger Paulus: *"Herren är nära!"* (Fil 4:5) Det är helt uppenbart att Paulus levde med ett kort perspektiv. Han använder vi-formen. Han säger inte "de som lever", utan "vi som lever". Han har alltså ett oerhört kort perspektiv på sitt liv och sin tjänst. Vi som leva och lämnas kvar. Han har perspektivet så kort: Herren är nära! Därför har det vålat en del bibelläsare problem när man kommer till andra Tessalonikerbrevet. Det heter så här:

-I fråga om vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse, och huru vi skola församlas till honom, bedja vi eder, käre bröder, att I icke - vare sig genom någon "andeingivelse" eller på grund av något ord eller något brev, som förmenas komma från oss - så hastigt låten eder bringas ur fattningen och förlören besinningen, som om Herrens dag redan stode för dörren. (2 Tess 2:1-2)

Man har alltså sett en motsats i de här uttrycken. Vid det ena tillfället säger han: "Vi som leva" och "Herren är nära". I det andra säger han att de inte ska förlora besinningen, som om Herrens dag redan stode för dörren. Verbet som används i uttrycket "stå för dörren" är "enistemi" som egentligen betyder "att komma", "att vara till synes". I det här sammanhanget är det helt uppenbart att man i 1917 års översättning har använt detta ord på ett något missvisande sätt. Folkbibeln har uttryckt riktigare, och jag läser i den översättningen:

...att inte så plötsligt tappa fattningen och bli skrämde, vare sig av någon ande eller av något ord eller brev, som påstås komma från oss och som går ut på att Herrens dag har kommit.

Det uttrycket är rätt. Det fanns alltså sådana som sa att Herrens dag har redan kommit. Paulus säger: nej, men Herren är nära. Han kommer. Nu fanns sådana som försökte lägga vikten på ett annorlunda sätt. Herrens dag har inte kommit än. Men Herren är nära. Nu säger Paulus att han skriver till dem för att de inte ska sörja som de andra, som inte har något hopp. Det är helt uppenbart att tillkom-

melsen är församlingens stora hopp i tillvaron. Jesus kommer snart. Herren står för dörren. Herren kommer. Paulus säger att det är församlingens hopp att Jesus kommer snart.

Vilken motsättning är det inte mot det han skriver i Efesierbrevet:

-Så skulle vi, hans härlighet till pris, vara de som i Kristus redan i förväg hava ägt ett hopp. (Ef 1:12)

Och i andra kapitlet:

-Kommen ihåg att I på den tiden, då när I voren utan Kristus, voren utestängda från medborgarskap i Israel och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen. (Ef 2:12)

Det som ger hopp till församlingen, det som ger framtid för Guds folk är det faktum att Herren är nära. Jesus kommer snart.

Vi går tillbaka till Tessalonikerbrevet och läser:

-Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade. (1 Tess 4:15)

Jag kan inte någonstans i evangelierna som refererar till vad Jesus gjorde och sade, hitta något sådant Jesus-ord. Men Paulus använder här Jesus som auktoritet: "Såsom ett ord från Herren".

Det finns en del sådana ord i bibeln; *agraphon* säger man på ett fint språk. Det betyder alltså icke nedskrivna Jesus-ord. Johannes sa: om jag skulle skriva ner allt som Jesus sade och gjorde, så skulle inte alla världens böcker rymma detta. Här har vi ett Jesus-ord som Paulus använder som bas: Jag säger er med ett ord ifrån Herren. Helt uppenbart hade Jesus tagit upp dessa ting.

Vi har ett annat exempel i Apg 20. Paulus säger där:

-I allt ha jag genom mitt föredöme visat eder att man så, under eget arbete, bör taga sig an de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, huru han själv sade: 'Saligare är att giva än att taga.' (Apg 20:35)

Var står det? Jag kan inte hitta det någonstans i evangelierna. Men Paulus påstår att Jesus sa att det är saligare att giva än att taga. Då tror jag det. Det här är alltså ytterligare ett icke nedskrivet Jesusord. Paulus säger så, och då tror jag mig stå på trygg mark.

Det talas om dessa som icke hava något hopp, och så står det att vi hoppas. I andra Tessalonikerbrevet står det om Herrens dag. I Textus Receptus används uttrycket

Kristi dag. Detta har också teologerna diskuterat. Vad är Herrens dag och vad är Kristi dag? Finns det någon skillnad på det? Så kan vi surras bort. Men Gud vill inte att vi ska leva i okunnighet om dessa ting.

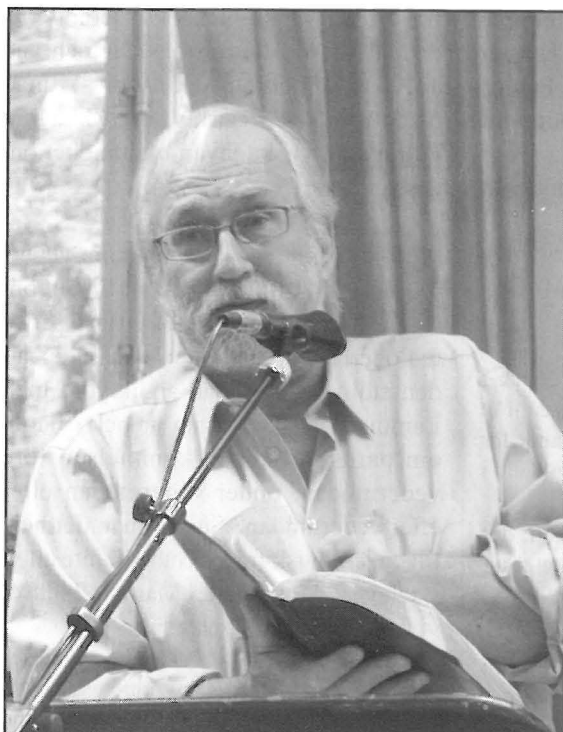
Bibeln talar om den stora vedermödan. Och så talar bibeln om Lammets vrede. Oftast sätter teologerna likhetstecken, och säger att den stora vedermödan är liktydig med Lammets vrede. Frågan är också läran om parusin. Sker tillkommelsen före vedermödan, under vedermödan eller efter vedermödan? Så gör man det hela till en teologisk fråga. Gud vill inte att vi ska leva i okunnighet. I Matteus 24 läser vi ur Jesu eskatologiska tal:

-När I nu fån se 'förödelsens styggelse', om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats - den som läser detta, han give akt därpå - då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, och den som är på taket må icke stiga ned för att hämta vad som finnes i hans hus, och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel. Och ve dem som äro havande, eller som giva di på den tiden! Men bedjen att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten. Ty då skall det bliva 'en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall förekomma. (Matt 24:15-21)

Där finns uttrycket "den stora vedermödan". I Jeremia har vi ett parallellställe. Jeremia profeterar:

-Ve! Detta är en stor dag, en sådan att ingen är den lik. Ja, en tid av nöd är inne för Jakob; dock skall han bliva frälst därur. (Jer 30:7)

Då har vi uttrycken vedermöda eller tid av nöd, eller en tid av trengsel, som det heter i norska bibeln. Den stora trengseln. Matteus 24 och Jeremia 30 handlar i första hand om Israels folk. Vedermödan är en tid av nöd för Jakob. Det har funnits tider Israels historia, tider av vedermöda och nöd. Det var verkligen trångt på Esters tid. Då hängde livet på en tunn tråd. Det var trångt för det judiska folket under år 70 då Titus kom med sina härar till Jerusalem. Och det var en tid av vedermöda för Israels folk under andra världskriget. En tid av nöd för Jakob. Nu säger Skriften att det kommer en förintelsens tid, en holocaust för Israels folk som får allt annat i historien att blekna. Det kommer en tid av nöd över Israels folk, över Jakob, så till den grad att Skriften säger att av världens miljoner

Hur långt ska församlingen vara med? Vad ska vi vara vittne till och uppleva? Jag vet inte. Men en sak vet jag: vi ska ingå i riket genom mycket bedrövelse. Därför: Håll ut! Stå fast i tron! Kämpa tillsammans! Vi behöver varandra. Vi behöver syskonbanden. Vi behöver komma samman och uppmuntra varandra. Håll ut! Jesus kommer snart.

judar ska endast en tredjedel komma ut ur vedermödan med livet i behåll. Herren ska frälsa en rest av Jakob.

Bibeln talar också om en vedermöda för hednafolken, över jorden, globalt. I Uppenbarelseboken ser vi vad som skildras i globalt perspektiv. Vi kan läsa om de sju inseglen.

När andra inseglet bryts, säger Johannes att han såg en röd häst över tidens arena. Och denna röda häst springer genom historien.

-Då kom en annan häst fram, en som var röd; och åt mannen som satt på den blev givet att taga friden bort från jorden, så att människorna skulle slakta varandra. Och ett stort svärd blev honom givet. (Upp 6:4)

Här läser vi om vedermöda efter global måttstock, då friden är borttagen från jorden. Den som har läst något i historien, vet att det inte finns en enda dag efter andra världskriget det varit fred på jorden. Här handlar det inte om judafolket, utan om en global nöd för hednafolken. Det finns människor som upplever krigens fasor just i detta ögonblick. Vi behöver inte gå så många stenkast bort förrän vi möter människor som lider en oerhörd vedermöda därför att friden är borttagen från jorden. Det heter vidare:

-Och när det bröt det tredje inseglet, hörde jag det tredje väsendet säga "Kom." Då fick jag se en svart häst; och mannen som satt på den hade en vågskål i sin hand. Och jag hörde likasom en röst mitt ibland de

fyra väsendena säga: "Ett mått vete för en silverpenning" (- eller som Peter Shindler säger i sin översättning: Ett mått vete för en dagslön.)

Vad talar detta om? Det talar om dyrtid utöver jorden. Det talar om en oerhörd inflation. Det talar om nöd och bedrövelse, en vedermöda över jorden. Ett mått vete för en dagslön. Vid inflationen på 30-talet, gick man med säckar av pengar för att köpa ett bröd. Det var dyrtid. Det kommer åter en oerhörd nöd över jorden.

Det heter vidare om den blekgula hästen att han skapar hungersnöd och pest genom vilddjuren på jorden. Jag tror inte ett ögonblick att det här handlar om fyrbenta vilddjur. Paulus skriver om hur han i Korint kämpade mot vilddjuren. Ingenstans i historien talas om att Paulus skulle ha stängts in med de vilda djuren. Här handlar det om tvåbenta vilddjur som reste sig upp emot honom. Och här talas om vedermöda och lidande och vilddjur på jorden som ska terrorisera människan. Vi läser om vedermöda för Israel och vedermöda för nationerna. Det är dyrtid, det är krig, det är hungersnöd och terror från vilddjuren på jorden.

Jag gör också ett tredje påstående. Det finns en vedermöda för Guds folk. I Johannes evangelium säger Jesus något oerhört intressant.

I kapitel 16 säger han:

-Så haven ock I nu bedrövelse (Joh 16:22) Och sedan, avslutningsvis i kapitlet:

-Detta har jag talat till eder, för att I skolen hava frid i mig. I världen liden i betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen. (Joh 16:33)

Eller, som det heter i norska bibeln: "I verden har I trengsel".

Han säger att i världen får Guds folk uppleva vedermöda och betryck. I världen lider ni trengsel. Vi kan tala om juden, hedningen och Guds församling.

Det första är den stora vedermödan för Jakob. Det andra är de generella lidanden som världen är utsatt för. Men bibeln talar också om de troende och säger: I världen lider ni betryck. I Apg 14 läser vi om avslutningen av Paulus första missionsresa. Det var omkring år 48, och Paulus vände tillbaka till församlingarna. Det står så här:

-Sedan vände de tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia och styrkte lärjungarnas själar, i det de förmanade dem att stå fasta i tron och sade dem, att det är genom mycken bedrövelse som vi måste ingå i Guds rike. (Apg 14:21-22)

Det är vedermöda, det är lidande för Guds folk. Vad finns det för behov att bli styrkt i församlingen? Vad finns det för behov av uppmuntran och sammanhållande band i församlingen? Då man står i situationen att i världen lider ni betryck, och ni måste ingå i riket genom mycken bedrövelse, då finns det verkligen orsak att komma samman och uppmuntra varandra i tron och säga: Håll ut broder! Håll ut syster! Jesus kommer!

Men upplever man att det här inte är någon realitet – vad är det då för orsak att förmana så här? Men Paulus skriver: ...ty ni måste ingå i Guds rike genom mycket bedrövelse.

Hur långt ska församlingen vara med? Vad ska vi vara vittne till och uppleva? Jag vet inte. Men en sak vet jag: vi ska ingå i riket genom mycket bedrövelse. Därför: Håll ut! Stå fast i tron! Kämpa tillsammans! Vi behöver varandra. Vi behöver syskonbanden. Vi behöver komma samman och uppmuntra varandra. Håll ut! Jesus kommer snart.

Vi fortsätter läsa vad Paulus skriver till sin unge vän Timoteus:

-Du åter har blivit min efterföljare i lära, i vandel, i strävanden, i tro, i tålmod, i kärlek, i ståndaktighet, under förföljelser och lidanden, sådana som drabbade mig i Antiokia, Ikonium och Lystra. (2 Tim 3:10-11)

Den som vill veta vad som hände, får gå tillbaka till källorna, jag tänker inte ta

upp det här och nu.

Timoteus hade delaktighet i vedermodan. Så fortsätter aposteln och skriver:

-Ja, sådana förföljelser har jag fått utstå, men ur alla har Herren frälst mig. Så skola ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse. (v 12)

Det låter inte speciellt uppmuntrande. Men jag vill inte lämna er i okunnighet om hur det förhåller sig, sa Paulus. Och det tillhör den som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus; han kommer att bli förföljd. Det är vad bibeln lär om ändetidens församling. Det handlar om lidanden, prövningar, förföljelser. Och så kan vi hålla på med sånt teologiskt strunt som att fundera om församlingen ska hämtas före, under eller efter – totalt felaktigt. Koncentrera dig omkring det som är ett och nödvändigt. Den som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus, han kommer att bli förföljd. Men Herren frälste mig ut ur alla prövningar, sa Paulus. Det måste vara uppmuntrande. Det

vill säga, vad vi än kommer att genomlida – håll ut! Ty Herren ska bevara de sina. Genom den prövning, genom den vedermoda som kommer att gå över församlingen kommer Herren att bevara den. Han känner de sina.

Det är tid för polarisering. Vi är inne i den nu. Det kommer att synas vem som hör Herren till, och den som bara har namnet om sig att hon lever. Det är stor skillnad mellan Filadelfia och Laodicea. Men för bägge heter det: Jesus kommer. Det kommer att ske en polarisering, och man

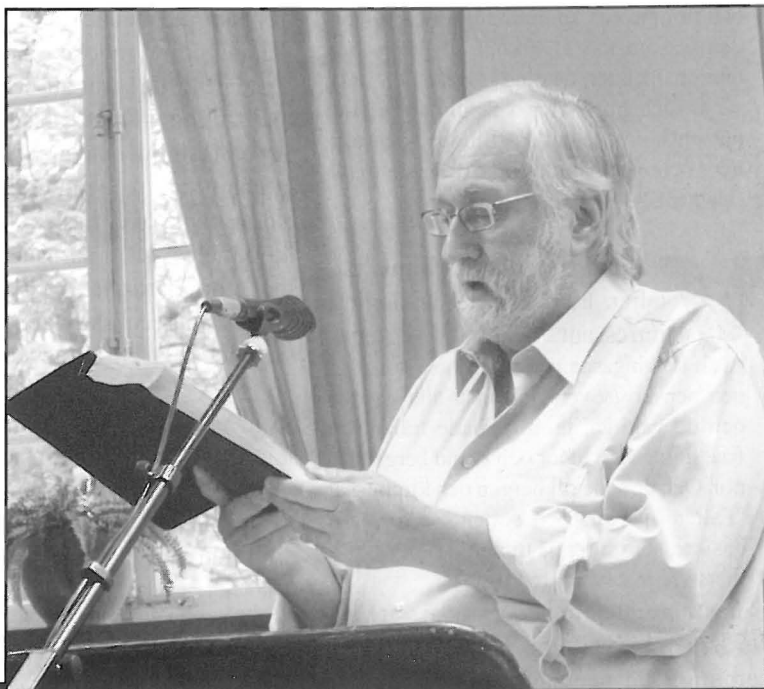
kommer att hitta varandra; dessa som behöver en gemensam uppmuntran i det faktum att Jesus kommer för att lyfta oss ut ifrån alla bedrävelser.

Jag tänker på det landet där jag arbetar. Hur länge kommer vi att få hålla på i Rumänien? Det kommer en ny lagstiftning som man just nu lagt på is. Kanske veckor – månader – år. Jag har ingen aning. Men när den nya religionslagen är ett faktum, då är vi inte längre där, då blir vi utkörda ur landet. Den som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus, han kommer att bli förföljd. Jag har ropat: Herre, hur ska det

gå med syskonen? Hur ska det gå med de nyfrälsta, de nydöpta, de som nu har kommit till tro? Om det ska bli sådana tider framöver. Jag vet inte. Men Herren stod mig bi, sa Paulus, och det är vårt hopp att Jesus kommer.

Vi har haft en tid av fred i Norden. Men har detta lett till något positivt för Guds rike? Är flera ute och evangeliserar, flera ute på torget och ropar ut evangelium? Är det flera som kommer till bibelstudiet och söker sig till bönemöten? Visst icke. Men om det annonseras något spekulativt, någon rockgala eller dylikt – då drar det fulla hus. Det kommer att visa sig vem som hör Herren till, och vilka som bara har namnet om sig att de lever. Den nya trenden i Norge är soaking. Man röjer lokalen och så har man något som inte är annat än sensuella övertoner. Hela församlingen ligger på golvet och håller varandra i handen och känner på

**Den som vill leva
gudfruktigt i Kristus
Jesus, han kommer
att bli förföljd. Men
Herren frälste mig ut
ur alla prövningar, sa
Paulus. Det måste
vara uppmuntrande.
Det vill säga, vad
vi än kommer att
genomlida – håll ut!
Ty Herren ska bevara
de sina**

varandra för att uppleva Herrens närvaro. Vilket strunt! Gud har aldrig påbjudit soaking i församlingen. Det heter om Filadelfia i Uppenbarelseboken:

-Och skriv till Filadelfias församlings ängel: "Så säger den Helige, den Sannfärdige, han som har 'Davids nyckel', han som 'upplåter, och ingen kan tillsluta', han som 'tillsluter, och ingen upplåter':

Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn.

Se, jag vill överlämna åt dig några från Satans synagoga, några av dem som säga sig vara judar, men icke äro det, utan ljuga;

ja, jag vill göra så, att de komma ock falla ned för dina fötter, och de skola förstå, att jag har fått dig kär. Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov. Jag kommer snart; (Upp 3:7-11)

Vad är det här för budskap? Jag skall frälsa dig, säger Herren, ut ur den prövningens stund som skall komma över hela världen. Men du har tagit vara på ordet om ståndaktighet.

-Håll fast det du har, så att ingen tager din krona. (v 11)

Vad säger Herren? Han säger definitivt inte att vi ska slippa uppleva någon bedrävelse av något slag. Han säger: ut ur eländet ska jag ta dig hem. Jag vet inte vad församlingen ska genomgå, men "du har hållit fast vid mitt ord, och har inte förnekat

mitt namn. Därför ska jag taga dig ut ur den prövningens stund – han säger inte bort ifrån, han säger ut ur.

Hur resonerar du här när du hör signalerna? Det har så väldigt lätt att bli personekonomi för oss. Hur ska jag klara mig? Hur ska det gå med mina sparpengar? Vad ska jag äta? Vad ska jag dricka? Hur ska jag klä mig i framtiden? Och så blir det liksom att allt kokar ned i något smått personligt. Vad handlar det om? Allt sådant söker hedningen efter. Sök Gud först, Guds rike och hans tillkommelse. Den kommer att lyfta dig ut ur prövningen. Det blir så smått för oss, vi har så lätt att bara se vår egen omvärld.

Och så undrar vi: hur ska jag klara mig nu när allt går på tok i världen? Herre, öppna mina ögon, så jag får se perspektivet. Lyft mig upp på din veranda, så jag får se din plan genom tidsåldrarna. Lyft mig upp till din närvaro, så jag får se de stora dragen och de stora vyerna. När natten kommer – för den kommer – och ingen längre kan arbeta – då lyfter han mig ut ur den prövning som övergår jorden. Natten kommer. Det kommer tider då det inte längre finns möjlighet att verka Guds verk. Men till dess arbetar vi intensivt för Jesus.

Då det sjätte inseglet brytes, då inträffar tidens sista bönemöte. Men det är inte en bön till honom som kan frälsa ut ur prövningen, utan då beder man till bergen, till hålorna: Fall över oss och dölj oss – för vad då? För Lammets vrede. Vi läser:

-Och jag såg Lammet bryta det sjätte inseglet. Då blev det en stor jordbävning, och solen blev svart som en sorgdräkt, och månen blev hel och hållen såsom blod; och himmelens stjärnor föllo ned på jorden, såsom när ett fikonträd faller sina omogna frukter, då det skakas av en stark vind. Och himmelen vek undan, såsom när en bokrulle rullas tillhopa; och alla berg och öar flyttades bort ifrån sin plats. (Upp 6:12-14)

Vhinner inte gå in på alla detaljer, även om det är oerhört intressant. Vi bara konstaterar:

-Och konungarna på jorden och stormännen och krigsöverstarna och alla de rika och de väldiga, ja, alla, både trälarna och fria, dolde sig i hålor och bland bergsklippor. Och de sade till bergen och klipporna: "Fallen över oss och dölj oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede." (v 15-16)

Jag talar inte om vedermöda; vare sig för Israel, för hedningen eller Guds församling. Här handlar det om Lammets vrede. Och det är något helt annat.

I första Tessalonikerbrevet säger Paulus:

-Ty själva förkunna de om oss, med vilken framgång vi begynte vårt arbete hos eder, och huru I från avgudarna omvänden eder till Gud, till att tjäna den levande och sanne Guden, och till att vänta hans Son från himmelen, honom som han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss undan den kommande vredesdomen. (1 Tess 1:9-10)

Vad säger han? Jag skall lyfta dig ut ur bedrövelsen. Gud vare lov, han skall frälsa mig bort ifrån vreden. Vet du varför? Lammets vrede gick över Jesu liv för min skull. Vreden gick över Jesus på Golgata. Jag tror definitivt inte att vi

ska in i någon vrede. Vi ska ryckas ut ur bedrövelsen, men bort ifrån den kommande vreden, pris ske Gud!

Det heter i Romarbrevet:

-Näppeligen vill ju eljest någon dö ens för en rättfärdig man - om nu ock till äventyrs någon kan hava mod att dö för den som har gjort honom gott - men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. (Rom 5:7-9)

Genom honom blir vi frälsta undan den kommande vredesdomen, halleluja! Den som har Sonen, han har livet, och drabbas inte av domen, sa Jesus. Jag tror på Golgata försoning, och jag tror att allt det jag skulle ha smakat, det bar Sonen i sin kropp upp på förbannelsens trä. Därför är jag i Kristus Jesus fri undan den kommande vredesdomen. Vi ska bort ifrån vreden, men fortfarande är vi här i tiden, och fortfarande är det sant att vi ska ingå i Riket genom mycken bedrövelse. Fortfarande är det sant att den som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus, han kommer att bli förföljd, och fortfarande är det sant att han skall taga dig ut ur den prövning som ska gå över jorden. Det är Jesu tillkommelse, det är parusin, församlingens hopp om härlighet.

Hur länge vi ska vara här i tiden, vet jag inte. Men jag upplever definitivt att vi är inne i en polarisering. Av den levande Gudens församling kommer syskonen att hitta varandra. De som har sett storheten i försoningen och Herrens tillkommelse och som älskar hans tillkommelse, de kommer att hitta varandra, och de kommer att uppmuntra varandra på vägen.

Paulus uppmuntrade dem, och sa: Det är genom mycken bedrövelse vi måste ingå i Guds rike. Därför behöver du mycket uppmuntran. I framtiden kommer man inte att nyckfullt välja om man ska gå till församlingen idag eller stanna hemma. Vilket strunt! Vi behöver syskonen. Vi behöver församlingen och vi behöver definitivt de heligas gemenskap. För det är trångt i tiden för Guds folk, och trängre kommer det att bli, fram till den punkten då bibeln säger att ingen längre kan arbeta. Det står inte om viljan utan det står om möjligheten. Men då den natten kommer då ingen längre kan arbeta, då lyfter han oss ut ur den kommande prövning som går över jorden.

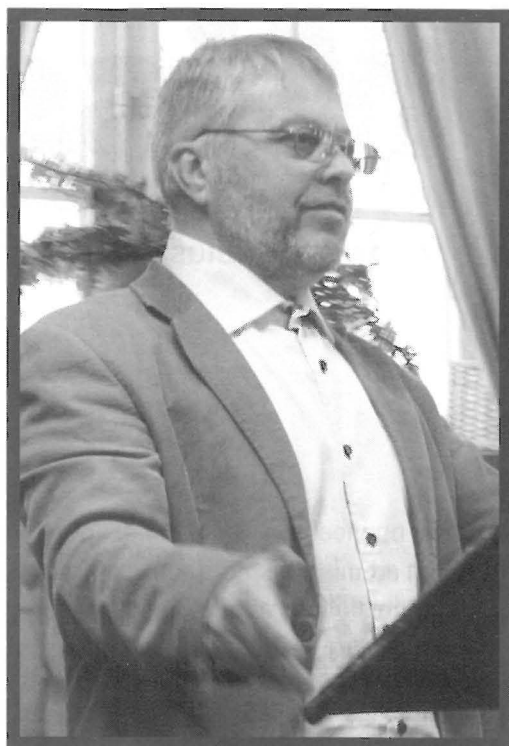
Huru skulle jag lära eder att bedja, säger

Herren, utom genom nöd. Freden har inte hjälpt församlingen – det har den definitivt inte. Vi har inte utnyttjat de möjligheter vi har haft. Vi har inte köpt tiden som vi borde göra. Vi har inte varit så visa att vi fångat själar, som bibeln talar om. Men kanske i en tid av prövning över jorden, kommer församlingen att upptäcka: alla mina källor måste jag ha i Herren, annars kommer jag inte hem. Då blir det inte så väsentligt med alla dessa små jag och mig och mitt. Utan då söker vi Guds rike och hans rättfärdighet. Och så tror vi på Gud att han har omsorg om de sina, ja, Herren känner de sina. Men det heter också att vi ska vända oss bort ifrån orättfärdigheten. Från Herrens sida är allt klart, men nu handlar det om dig och mig, som ska hålla oss borta från orättfärdigheten och söka hans rättfärdighet. (2 Tim 2:19) Vill du vara med om det?

Hade vi riktigt förstått konsekvenserna av den ekonomiska krisen som övergår jorden, hade vi inte längre diskuterat om församlingen ska vara med i någon vedermöda eller inte. Vi lever mitt i den. En sak är viktigt: det är att vi nu satsar rätt i den tid som ligger framför. Herre, lär oss att prioritera när det gäller vår tid och våra krafter. Vad jag ska syssla med, vart jag ska hålla hus, vad jag ska göra. Då har man inte tid med någon soaking, då församlingens medlemmar ligger utspridda på golvet och kladdar på varandra. Jesus kommer! Då är andra ting viktigare. Att utrustas för helig strid och vara med och vinna själar för himlen innan Jesus kommer. Herren är nära.

Vi behöver Guds hjälp för att prioritera rätt, förstå och få kunskap. Gud vill inte att vi ska leva i okunnighet. Han vill att vi ska lära oss förstå tiden och tidens tecken. Framför allt vill han möta oss genom den Ande han utlovat; en Hjälpare för sitt folk. Det gäller att vi inte plottrar bort ännu en chans, utan utnyttjar tiden maximalt, den tid vi har kvar för evangeliets utbredning innan Jesus kommer.

Sök först Guds rike och hans rättfärdighet så ska du se att Herren har omsorg om dig. Fråga inte: vad ska jag klä mig med, vad ska jag äta, vad ska jag dricka, hur ska det gå med mig nu i de här svåra tiderna, utan sök Herren! Han kommer att se till dig, din familj och din församling. Han ska taga oss ut ur den prövning som skall övergå jorden, och frälsa oss undan den kommande vredesdomen. Amen ■

Det rätta svaret

Zenonas Vaitkevicius

Jag vill läsa ur Apostlagärningarna: -Någon tid därefter infann sig Felix tillsammans med sin hustru Drusilla, som var judinna; och han lät hämta Paulus och hörde honom om tron på Kristus Jesus. Men när Paulus talade med dem om rättfärdighet och återhållsamhet och om den tillståndande domen, blev Felix förskräckt och sade: "Gå din väg för denna gång; när jag får läglig tid, vill jag kalla dig till mig." (Apg 24:25-25)

...nämligen att Messias skulle lida och, såsom förstlingen av dem som uppstå från de döda, bära budskap om ljuset, såväl till vårt eget folk som till hedningarna. (Apg 26:23)

Jag vill säga några ord om hur vi sprider det evangeliska budskapet. De här exemplen jag läst är bra, för jag har inte hittat på dem själv, utan tagit dem ur Guds ord. Vi ser hur Paulus vittnade för de människor, som hade hans livs öde i sina händer. Han visade inte hänsyn eller anpassade sig till vilka de var, utan han talade till dem om rättfärdighet, den kommande domen, Jesu död och uppståndelse och om omvändelse.

Det som Paulus gjorde, får inte heller vi glömma bort när vi vittnar om Jesus för människorna. Det gäller att tala om Jesu offer. Vi vet inte om vi någonsin får något mer tillfälle att träffa de människor vi talar med, eftersom vi inte vet vad som händer imorgon. Vi ser hur omsorgsfullt Paulus tog tillvara varje tillfälle att lägga fram vad Guds ord säger. När sanningen från Guds ord presenteras, blir det harmoni mellan Anden och Ordet, eftersom Gud alltid talar på Ordets grund. Anden

kan inte vara med om vi går utanför vad som sägs i Guds ord. När vi frambär vittnesbördet, måste vi säga till alla att frälsningen bara finns i Jesus.

Ibland kan jag möta människor som noggrant har läst i bibeln, och förväntar mig att få ett intressant samtal eftersom denna människa är kunnig i Guds ord. Men efter några minuter säger kanske personen jag talar med att Jesus Kristus är inte Gud, och att det kan finnas flera vägar till frälsning. Då förstår jag att den här personen inte alls känner till frälsningens väg, och att den helige Ande inte har rört vid honom. När exempelvis frågan kommer upp om muslimerna blir frälsta, så måste vi säga att om de inte omvänder sig och kommer till Jesus Kristus, så kan de inte bli frälsta, det säger Guds ord klart och tydligt. Vägen till frälsning går bara genom Jesus Kristus. Jesus sa själv: Jag är vägen, sanningen och livet, ingen kommer till Fadern utom genom mig. Han sa också: Jag är dörren in till fåren, den som går in genom mig blir frälst. Jesus är dörren. I Johannes evang-

eliums tredje kapitel, i Jesu samtal med Nikodemus läser vi också: Den som inte är född på nytt, kan inte se Guds rike.

Om en människa inte tar emot dessa sanningar, så stängs möjligheten till omvändelse.

Vi vet att vi måste svara inför Gud för varje ord vi talat. Om vi inte lägger fram sanningen står vi i skuld, och den människans blod vi underlåtit att vittna för, utkrävs ur vår hand. Därför måste vi alltid klart och tydligt framlägga sanningen, på samma sätt som apostlarna Paulus och Petrus, och andra Jesu vittnen som gått före oss. Det finns ingen annan väg till frälsning än genom Jesus Kristus. Muhammed kan inte frälsa, inte heller Krishna, och inte Buddha. Ingen av dem kan frälsa. Om någon sätter sin tro till dessa profeter, går hans väg till förtappelsen. Bara Jesus Kristus, Guds egen son, som kom till denna värld och utgöt sitt eget blod och bar vår synd och dog för vår skull, kan frälsa. Detta måste vi tala om för alla som frågar.

Jag vill också beröra en sak som man i den kristna världen talar om i samband

"Det finns ingen annan väg till frälsning än genom Jesus Kristus. Muhammed kan inte frälsa, inte heller Krishna, och inte Buddha. Ingen av dem kan frälsa. Om någon sätter sin tro till dessa profeter, går hans väg till förtappelsen."

Det rätta svaret *Forts från föreg sida*

med lovsång. Det finns människor som går in i meditation liknande Hare Krishna, och byter ut Krishna mot Jesus Kristus. De mediterar så på samma sätt, men med Jesu namn. Jag tror det är en hädelse mot Jesus Kristus.

Jag möter människor som säger: Jag är frälst och kommer till paradiset. Men efter tre minuters samtal förstår jag att denna människa är på väg åt rakt motsatt håll. Det är fruktansvärt, eftersom människan är övertygad om att hon är på väg till saligheten. En sådan människa måste vi mana till omvändelse. Det gäller att komma ihåg den första kärleken vi upplevde då Herren rörde vid vårt hjärta. Då vi brann och förmedlade det glada budskapet var vi än var. Vi kanske inte visste så mycket, men vi visste att frälsningen finns bara

genom Jesus Kristus. Vi ska därför inte låta oss dras med i olika filosofier och tankegångar. Det är så enkelt och klart att vägen till frälsning är bara genom Jesus Kristus.

Låt oss hålla fast vid Guds Ord, och måtte Gud uppfylla oss med den helige Ande, och göra Ordet levande. Ordet blir som en symfoni då det blir harmoni med Guds ord och Guds Ande som rör vid vår ande. Men när vi tar till oss olika filosofier och tankebyggnader, då vill inte den helige Ande längre vara med i vårt förkunnande. Låt oss bedja att Gud uppfyller oss igen med den första kärleken, så vi utan fruktan förmedlar det glada budskapet och kan ge rätt svar till alla som frågar oss om frälsningens väg. Jesus är den ende i hela världen som kan frälsa! Amen. ■

Miss

Appell av Paulus Eliasson

Här publiceras en avslutningsappell från ett missionsmöte som skildrar Pilgrimsfolkets arbete bland fattiga, flertalet romer, i Rumänien.

Jag vill läsa ett bibelord ur Petrus andra brev:

-Men Herrens dag kommer som en tjuv, och då skall himlarna försvinna under våldsam dån och himlakroppar upplösas av hetta och jorden och de verk som är på den inte mer finnas till. Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst - den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta. Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte. (2 Petr 3:10-13)

Det står här: "Då nu allt detta går mot sin upplösning." Och så kommer frågan: "Hur ska vi då leva?" Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt ska vi då inte leva, när vi ser världen omkring oss, nöden vi möter på många platser, situationen i samhället, hur allt bryts ner, när vi ser orättfärdighet som blir så påtaglig.

I Rumänien arbetar vi bland mycket fattiga människor i ett slumområde. 500 meter bort från slummen bygger man nytt tak på en kyrka för pengar som säkert kunnat finansiera tre eller fyra nya hus åt de fattiga - kanske mer. Det är ting som blir så påtagligt och kommer så nära inpå oss. Följdfrågan blir: Hur ska vi då leva? Hur ska vi kunna leva heligt och gudfruktigt i en tid som denna? Det finns två saker, och det är för det första att vänta på Guds dag. Som Jakob säger, när han tecknat bilden av orättfärdigheten om dem, vilkas blod ropar till Gud i himmelen, den lön som undanhållits arbetarna. Men så fortsätter han: "Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer. Se, hur jordbrukaren tåligt väntar på jor-

-Att vittna där jag går fram *Forts från sida 3*

dem som kommer till församlingen på Bällsta. Ofta ringer någon från en Second Hand-butik och frågar efter Gertrud. De vet att hon gärna tar hand om kläder de själva inte säljer ut. Hon besökte några butiker, visade foton från missionsfältens behövande familjer, och mötte stort gensvar. Och ibland kommer Gertrud till någon av församlingens vänner och frågar försynt om han eller hon kanske behöver något plagg eller ett par skor. Hon ser behoven, förmedlar hjälp, och tacksägelsen stiger mot höjden.

-Det är så roligt. Små saker i vardagen, men för mig är det stort. Ett arbete som jag klarar av.

Har du alltid varit frimodig att vittna för andra?

Nej, man var väl mera blyg när man jobbade på sjukhuset. Man talade ibland med patienterna, men det fick man ju inte göra. Jag minns att jag talade med patienterna och gav dem en tidning ibland. Jag blev inkallad till en överläkare och han sa: "Lämna inte något sånt där till döende människor". Då blev jag litet ledsen. För jag jobbade ju där, och jag hade fått Jesus med mig och då ville jag förmedla det. Så det tyckte jag var svårt.

Var det därför du slutade arbeta där?

-Ja, det kan man nog säga. Jag kände mig litet instängd. Jag jobbade heltid, och blev förbjuden att lämna tidningen och vittna. Så träffade jag människor ifrån Maranata, och kom till Johannelund och flyttade dit till storfamiljsgemenskapen där.

Gertrud är något av en modersgestalt i församlingen. Varje människa hon möter, får en vänlig blick och en hälsning. De som av någon anledning inte orkar komma till de gemensamma måltiderna, ser hon till att ge mat. Gertrud ser behoven i församlingshemmet, och skapar trivsel. När vi under samtalet nämner några av uppgifterna, bryter hon av och betonar livligt och med eftertryck:

-Just detta att vara ute i vardagen - det är livet tycker jag! Så länge jag orkar gå och komma ut bland folk, kommer jag att göra det. Det håller liv i mig! Där jag går fram vill jag vittna!

Gertrud återtar med stort allvar:

-Och man får bedja mer och mer att man inte tappat frimodigheten. Tiden är hårdare nu, det känner man. Men jag måste ut i vardagen och tala med någon. Det gör väldigt mycket. Man får vara ett vittne där man går fram. ■

On - en rätt fasta

dens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn." Vänta alltså tåligt! Det handlar om att vara ståndaktig i allt detta och påskynda Herrens dags ankomst.

Du kan fråga – är det ett socialt evangelium? Det här är evangelium, ett absolut evangelium. Det är evangelium att bygga en möteslokal, samla människor och tala om Gud. Men du talar inte om Gud till människor som är hungriga och som inte kan lyssna därför att de fryser. Du säger inte till människor: gå i frid, klä dig varmt och ät dig mätt, utan att ge dem något. Någoting måste göras, och det har Gud lagt på oss. Vad är det Gud vill se av oss? Vad vill Gud ha för gudstjänst? På vilket sätt vill Gud bli tjänad?

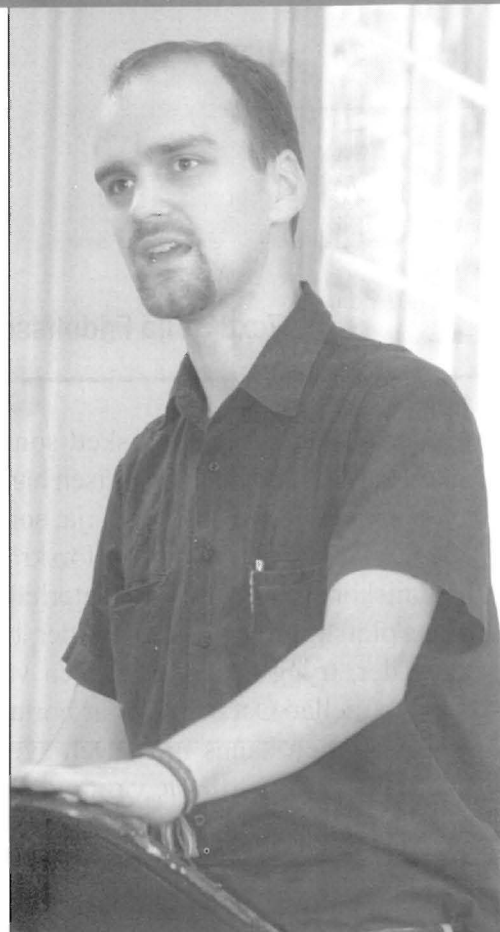
Det finns ett känt bibelsammanhang i Jesaja 58. Det talas om vad Gud har lust till, och vad vi har lust till.

-Men se, på er fastedag gör ni vad ni har

kallat oss, han som har förutberett gärningar för oss. Han säger:

-Nej, detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och HERRENS härlighet följa i dina spår.

Då skall HERREN svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: "Se, här är jag." Om du gör dig av med varje slags ok, om du slutar att peka finger och tala onda ord, om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus. Och HERREN

ting för Herren och Herrens sak. Detta är den fasta jag vill ha, säger Herren.

Du talar inte om Gud med människor som är hungriga, som inte kan lyssna för att de fryser. Du säger inte till människor: Gå i frid, klä dig varmt och ät dig mätt, utan att ge dem något.

lust till, och alla era arbetare driver ni hårt. Ni håller er fasta med kiv och trätor, ni släss med onda nävar. Ni fastar inte på sådant sätt nu att ni kan göra er röst hörd i höjden. (Jes 58:3-4)

Vad är det för fasta Gud vill ha? Vad har han behag till? Jag förstår absolut nyttan av att avhålla sig från mat och gå i bön och fasta inför Gud. Men har Gud större behag i att vi går hungriga än att vi mättar en annan som är hungrig? Vad är det Gud väntar på och vill ha? Han säger: Skulle detta vara en sådan fasta som jag vill ha? Det är något som måste ske inne i hjärtat och visa sig i gärningar. Jakob talar om en tro som är verksam. Han som har

skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter. (Jes 58:6-11)

Det är vad Gud har i beredskap. Det är egentligen ingenting som ska ske i himmelen, det är något som Gud har gett löfte om redan här på jorden. "Då skall ditt helande visa sig med hast." "Då ska öknen bli som en vattenrik källa." Det är vad Gud har i beredskap för den som vill gå in i en sann gudstjänst. Det handlar om att ge av sitt armod. Att ge av det man egentligen inte har. Det handlar om en fasta inför Herren, att lägga ner någon-

När man inte ser så mycket resultat, man kanske möter otacksamhet hos människor, då blir man så lätt cynisk och hård. Men Herren säger: "Om du gör dig av med varje slags ok, om du slutar att peka finger och tala onda ord". Det är så otroligt lätt att börja peka finger. Man tänker: varför skaffar du inget jobb, varför städar du inte upp framför din egen dörr, varför bygger du inte något, varför sätter du inte på dig ordentliga kläder? Man tycker att nog borde du kunna göra något åt din situation. Men de människor vi möter på missionsfältets slum står inte i skuld till oss, vi står i skuld till dem. Det är människor som har det så otroligt svårt, att vi aldrig kan sätta oss in i deras situation. "Om du delar med dig åt den hungrige av det du har, och mättar den som lider nöd..."

Vi kanske har kommit något steg på den vägen, men Herren giv att vi kan ta ytterligare steg, för att komma vidare. ■

Missionsbefallning 2008

Text: Stina Fridolfsson

Under hösten har mycket skett som skakat om många. Den globala finanskrisen har medfört att människor drabbas av ångest, ja, som Guds Ord nämner, de uppger andan av förskräckelse. Det människor förtröstat på av materiella tillgångar finns plötsligt inte längre – fonder, bankkonton, bostäder, trygg anställning. Den välvilliga attityden mellan Öst och Väst är borta, den gamla ryska björnen känns igen. Den svenska regeringen som i det närmaste varit redo att lägga ner försvaret, fick hastigt lägga om sina planer. Den globala uppvärmningen vill man inte så gärna ens försöka göra något åt just nu, när finanskrisen är så akut. Orkaner, översvämningar, hungerkatastrofer och -kravaller har följt varandra. Problem i skolor med disciplin, mobbing och skolk, och ett hat mot hela systemet som tar sig uttryck i mordbrand och massaker. Förföljelse av folkgrupper, av kristna och andra oliktankande finns ständigt med i nyhetsrapporteringar, liksom rapporter om bestialiska våldsdåd i allt yngre åldersgrupper. Och det ursprungliga familjebegreppet med äktenskap och föräldrarätt finns snart inte kvar i vårt land.

Man tänker sig att vi som kristna skulle predika Guds ord och ropa som aldrig förr, att vi har inget annat hopp än Jesus Kristus. Det gäller att göra bättring, omvända sig, bli född på nytt och få ett himmelskt medborgarskap, för världen går under. Men större delen av kristenheten väljer en glattig ekumenisk linje med underhållning, eller inbjuder till gudstjänster med ritualer som påminner om ockultism och introverta meditationer. Och det blir allt mera sällsynt att någon predikant manar till omvändelse och tro på den ende som kan frälsa.

Bibelskolan inleddes med dop

Iallhelgonahelgen avslutades Maranataförsamlingens årligen återkommande bibelskola som i år pågick under två intensiva veckor. Redan veckan innan annonserad bibelskolestart var det ändå något av en upptakt, då broder **Jan-Egil Hafsahl** från Pilgrimsfolket i Norge besökte församlingen och i två möten talade över den rådande situationen på grund av det ekonomiska sammanbrottet. Det apokalyptiska skeendet utmanar oss att lämna åt sidan mycket av det vi sysslar med av vardagens mödor och religiösa övningar som blir mera underhållning än andlig kamp. Det gäller att söka Guds rike först; att samla skatter för himlen. Verka tills natt kommer då ingen kan verka. Påskynda Herrens tillkommelse! Midnattsropet publicerar i detta nummer ett av dessa uppfordrande bibelstudier.

Första mötet som inledde den egentliga bibelskolan, var en speciellt uppmuntlande utmaning, då tre syskon

lät döpa sig till Kristus. Av dem var det två män från Iran, som under en period haft sin bostad på Pilgrimshem Hotell. Den tredje var en ung syster som också fattat sitt beslut att följa Jesus.

Hela bibelskolan kom att på ett förunderligt vis gå i missionens tecken, och de flesta mötena fick tolkas till både arabiska, ryska och engelska.

Under första veckan hade **Hans Lindelöw** några bibelstudier om bönen – om besvärliga bedjare. Hur viktigt det är att betala priset för att komma in i bönens ämbete. Även andra lärare och vittnen i församlingen hade lektioner, såsom **Tage Johansson**, **Robin Widén** m fl. Från Norge kom en hel grupp syskon från Pilgrimsfolket, men här ska speciellt nämnas några andra gästande bröder och deras undervisning. Redan i detta nummer av Midnattsropet publiceras ett par bibelstudier, och tidningens läsare kan räkna med att ytterligare förkunnelse från bibelskolan kommer att förmedlas i skrift.

(För övrigt går det beställa på cd!)

Församlingen fick besök av **Varghese Thomas** från Indien, vars budskap inte lämnade någon oberörd. Det går inte att beskriva på något annat sätt än *andlig smörjelse*. Både när han talade om situationen i Indien, av vilket finns med en hälsning till Midnattsropets läsare i detta nummer, och när han hade bibelstudier om den gammaltestamentliga offerttjänsten, och om hur vi ska vara vittnen för Jesus. Det blir extra tyngd i förkunnelsen från en som dagligen brottas med problem att försörja barn i ett stort barnhem, driva en bibelskola varifrån vittnen sänds ut till flera länder där den med kristen bekännelse ständigt löper risk att fängslas och avrättas och han verkar också ständigt i ett underjordiskt församlingsarbete. Våra bröder från Nepal, som vi fick kontakt med i samband med ett torgmöte i somras, var speciellt glada då broder Varghese kunde samtala med dem på deras eget språk. Han följde dem hem till den lägenhet de delar med tre andra nepaleser, och gav dem sitt vittnesbörd.

BV **Henry**, som många år arbetat för att sprida evangelium i arabvärlden, och nyligen kom från en resa i USA, skildrade hur man där drabbats av finanskrisen och berusningen omkring valkampanjen. Hans aktuella bibelstudium om vådan av begärelse och värdet av förmöjsamhet, finns att läsa i detta nummer av Midnattsropet.

Missionär **Stig Andreasson**, som tillsammans med sin fru Åse i över femtio år tjänat i Frankrike, deltog några dagar och talade en del om avfälliga trender i kristenheten men också om

makten i Guds Ord, och gav belysande exempel från sin rika erfarenhet.

Michael **Dakwar**, som sedan han tillsammans med sin familj flyttat till Sverige från Israel, så småningom hittade sin församlingssgemenskap i Maranataförsamlingen, har ofta berikande bibelstudier. Under bibelskolan talade också han om vårt uppdrag som vittnen även i praktisk församlingsvård, och lyfte även i ett bibelstudium fram hur Paulus fick vinna slaven Onesimus – till både liv och tjänst.

David **Smeds**, som har forskat en hel del omkring "The Big Bang", berättade på sitt fascinerande sätt om hur evolutionisterna kommit fram till en ungefärlig tidpunkt när en fruktansvärd explosion åstadkom den expanderande rymden. Men när man kommer till startpunkten, då kommer vetenskapliga forskare helt till korta. Det fanns INGENTING – varken tid, rum eller materia. Och då plötsligt, menar man, var BIG BANG ett faktum....

För mig skimrade Guds skaparord fram mera underbart och suveränt än någonsin:

Gud sade – och det vart!

Gud skapade människan som föll i synd, vände honom ryggen och fördärvade jorden. Genom Jesus Kristus föder han människan på nytt och sänder henne ut att göra alla folk till lärjungar.

När vi satt samlade i möteslokalen och lyssnade till undervisningen, blev jag så glad. Gång på gång tittade jag mig omkring, och kunde inte låta bli att tänka efter vilka länder som var representerade. Det var Litauen, Azerbajjan, Irak, Iran, Nepal,

Varghese Tomas från Indien och Rahn från Nepal

Missionärsparet Stig och Åse Andreasson

David Smeds undervisar med hjälp av tavlan

Marocko, Moldavien...

Och så drömde jag om att de som fått höra Ordet, ska bli så uppfyllda av det, att de blir ett fruktbärande utsäde för sitt eget folk.

Jesu missionsbefallning som så utmanade talade till mig från första stund i bibelskolan, vill jag avsluta

denna fragmentariska rapportering med:

-Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd. Tecken skall följa dem som tror detta. I mitt namn skall de driva ut onda andar. De skall tala med nya tungor. De skall ta ormar i händerna, och om de

dricker något dödligt gift skall det inte skada dem. De skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska.

Sedan Herren Jesus hade talat till dem, blev han upptagen till himlen och satte sig på Guds högra sida. Och de gick ut och predikade överallt, och Herren verkade tillsammans med dem och bekräftade ordet genom de tecken som åtföljde det. (Mark 16:15-20)

Kommer vi ut i aktiv tjänst bland vår tids hedningar innan förföljelsen kastar oss ut? Vad som än sker – tillkomme ditt rike, Jesus Kristus! Måtte vi få vara med och påskynda Din tillkommelse, måtte vi ständigt inspirera och trösta varandra med dessa ord:

Maranata – Jesus kommer snart! ■

Vanneste frikänd

Frankrikes högsta domstol tog sitt förnuft till fånga

Stig Andreasson

Frankrikes nordligaste region består av två län, som näst efter Paris-regionen är landets folkrikaste område med drygt 4 miljoner invånare. En av regionens folkvalda politiker, parlamentsledamoten Christian Vanneste, blev för ett par år sedan föremål för särskilt stor uppmärksamhet. I parlamentet gjorde han nämligen ett negativt uttalande om homosexualiteten, som uppfattades som stridande mot gällande antidiskrimineringslagar i landet. Frankrike har nämligen sakta men säkert utvecklat sig i samma riktning som Sverige då det gäller att slå vakt omkring det man kallar *"de homosexuellas rättigheter"*.

Sedan vänsterregeringens tid fanns det en lag i landet som förbjöd arbetsgivare att avskeda folk på grund av deras *"moraliska beteende"*. Den lagen fräschades senare upp så att det blev olagligt att diskriminera arbetstagare på grund av sexuell läggning. Vidare förbjöd samma lag diskriminering av homosexuella vid uthyrning av lägenheter. Nästa steg blev en lag som antogs helt i slutet av 2004 och som förbjöd alla offentliga uttalanden som kan uppfattas som motvilja eller avsky för de homosexuella. Ett sådant beteende kallas *"homofobi"*, vilket uppfattas som en fientlig hållning till de homosexuella och som därför fördöms på samma sätt som *"xenofobi"* (främlingshat) samt alla former av rasistiska uttalanden. Denna

lag kommer mycket nära den svenska lagen, som fort katalogiserar alla negativa uttalanden om homosexualitet som *"hets mot folkgrupp"*.

Både i Sverige och i Frankrike uppstår givetvis problemet hur en sådan lag

Parlamentsledamoten Christian Vanneste

skall tolkas i förhållande till tros – och yttrandefriheten. Det fick den omtalade parlamentsledamoten Christian Vanneste uppleva in på bara kroppen efter att han i parlamentet hade sagt, att homosexualiteten utgjorde en fara både för samhället och för mänskligheten i övrigt. Han blev anmäld av flera homofila organisationer och dömdes i flera instanser att betala höga böter och skadestånd till dessa organisationer. Varje gång överklagade han domstolsbesluten till dess saken

hamnade i den s.k. *"Cour de cassation"*, landets högsta juridiska instans, som ensam kan förändra andra domstolsbeslut. Denna högsta domstol frikände honom den 12 november och fastslog att han inte hade brutit mot lagen om yttrandefrihet. Han hade inte angripit några enskilda personer utan bara uttalat sin mening om den kontroversiella företeelsen *"homosexualitet"*.

Högsta domstolens förnuftiga beslut utlöste stor glädje bland Vannestes vänner och meningsfränder. Det hela kan faktiskt jämföras med pastor Åke Grens upplevelse i Sverige. Christian Vanneste är inte ansluten till någon evangelisk eller protestantisk kyrka men nämnde med stor tacksamhet att den ende, som stod upp till hans försvar i den andra domstolsakten, faktiskt var en protestantisk pastor! Efter frikännandet blev Vanneste omedelbart ansatt av frågor från fräna journalister både i radio och på TV. Han klarade sig galant. Han är en stilig och vältalig 61-åring med ett vänligt ansikte, som faktiskt inte utstrålar aggressivitet mot någon människa.

"Du har sagt att de homosexuella är sekteriska", utropade journalisten *"Nej, det har jag aldrig sagt"*, svarade Vanneste.

-Vad jag har sagt är att de organisationer, som påstår sig representera de homosexuella, är sekteriska. För så fort någon uttrycker en annorlunda uppfattning än deras egen så polisanmäler de honom. Det är väl att vara sekterisk i högsta grad.

Det underliga ordet "homofobi"

Den franske parlamentsledamoten Christian Vannestes erfarenhet av att komma i klammeri med rättvisan, anklagad för "homofobi", föranleder mig att skriva

något om detta besynnerliga ord. Vad betyder det egentligen?

En "fobi" betecknar enligt Norstedts svenska ordbok *"en sakligt omotiverad fruktan eller avsky, ofta av mer eller mindre sjukligt slag."* Medicinskt och psykologiskt är detta den exakta betydelsen. Det finns en mängd olika slags "fobier", som uttrycks i diverse ordkombinationer. Vi tar några få exempel. Agorafobi betyder torgskräck, alltså rädsla för att gå över öppna platser. Xenofobi är avsky för allt utländskt. Främlingshat med andra ord. Zoofobi är en onormal skräck för vissa djur.

Eftersom ordet "homo" betyder likartad, av samma art eller kön skulle "homofobi" då betyda en sjuklig fruktan, avsky och avsmak för alla personer som är av samma kön som man själv är. Att detta ord inte finns med i vanliga ordböcker beror naturligtvis på att ingen någonsin har haft behov av att beskriva ett sådant tillstånd. Känner du någon kvinna som har en sjuklig rädsla för alla andra kvinnor, bara för att de är kvinnor? Vet du om någon man som blir gripen av skräck och avsky så fort han konfronteras med andra män, bara för

att de råkar vara män? Nej, detta är nog en form av "fobi" (sjuklig skräck) som vi knappast behöver något ord för.

Rent språkvetenskapligt är alltså "homofobi" och "homofob" fullständigt inkorrekta ordkonstruktioner. De är rena missfoster. Det erkänner också uppslagsverket Wikipedia. Där får vi veta att ordet "homophobia" är en "neologism" (ett nytt ord), som uppfanns av psykologen Kenneth Smith 1971. Varför valde denne psykolog att kalla dem som inte är positiva till homosexuellt samliv för "homofober"? Ville han påvisa att denna negativa inställning är sjuklig och abnorm?

Det är inte lätt att veta. Ordet är nytt och man har gett det den betydelse man önskar. Vi har sett att denna inte stämmer med språkvetenskapen. Den stämmer knappast bättre med gängse psykologiska uppfattningar. Det finns nämligen ingen patologisk homofobi, som alltså skulle vara följden av ett sjukdomsförlopp i en människas kropp eller psyke. Ingen normal läkare eller psykolog skulle våga påstå något sådant. Men ordet är som sagt nytt och betydelsen är precis lika ny. Idag uttrycker "homofobi" helt enkelt fientlighet mot homofilt samliv. Men i praktiken stämmer inte heller detta. Ofta räcker det nämligen med att någon har svårt att betrakta homosexualitet så-

som naturlig för att genast bli betecknad som "homofob." Ordet används då som uttryck för en åsikt som idag inte anses etiskt, moraliskt och politiskt korrekt. Numera anses man lida av någon slags "fobi" (sjuklig skräck) om man håller fast vid gamla vedertagna värderingar på sexuallivets och familjelivets område.

Skall vi låta oss gripas av den heta vurmen att bruka sådana främmande ord i tidens moraldebatt? Skall vi sätta etiketten "gynofober" på alla homosexuella män? Det skulle understryka att de har en sjuklig skräck och avsky för kvinnor. Skall vi kalla både lesbiska kvinnor och homosexuella män för "heterofober", alltså personer som har sjuklig skräck och avsky för personer av motsatt kön? Nej, jag tror ingen blir betjänt av att sådana nedsättande etiketter klistras på någon av våra medmänniskor. Många har problem på känslolivets område. Det finns många sårade hjärtan. Somliga har aldrig funnit sin rätta identitet som män och kvinnor. Förolämpande etiketter löser inga problem. Det kan emellertid evangeliet om Jesu Kristi frälsande kärlek göra. Han kan få allt på rätt plats i ett kaotiskt människoliv. Då kan alla "fobier" bytas ut mot jämvikt, balans, frid och harmoni. ■

Stig Andreasson

Journalisten hämtade nya krafter och utbröt: *Ja, men du har sagt att heterosexualitet är högre och bättre än homosexualitet!" "Det är ett matematiskt påstående"*, svarade Vanneste leende.

-Vem som helst förstår ju att om alla blir homo så är det snart ute med oss. Hade Adam varit "homo", så hade vi inte suttit här idag och diskuterat de här frågorna. Personligen hade jag aldrig tänkt mig att man här i Voltaires hemland skulle kunna hamna framför en domstol på grund av de åsikter man har i en eller annan fråga. Voltaire präglade ju det berömda uttrycket: 'Jag är djupt oenig i dina åsikter, men jag

är villig att kämpa till döds för att du skall få rätt till att framföra dem.'" Att anklaga någon för "homofobi" så länge man inte ens har gjort en ordentlig analys och gett en definition av ordets betydelse är också orimligt.

Ja, så slutade alltså Frankrikes första domstolssak med en s.k. "homofob" på de anklagades bänk. Högsta domstolen tog sitt förnuft tillfång och värnade om yttrandefriheten. Just nu ser det inte ut som om landet vill gå vidare med ytterligare "homovänliga" lagar. Belgien, Holland, Spanien och Norge har infört könsneutral äktenskapslag. Sverige står i

beredskap att göra detsamma. Men franska myndigheter är ytterst tveksamma till en sådan utveckling. I januari 2005 tillsatte parlamentets ordförande en kommission, bestående av 30 politiker och sakkunniga, som skulle belysa frågan i hela dess bredd. Resultatet blev en rapport på 400 sidor. Den konkluderade med att Frankrike inte borde införa någon könsneutral äktenskapslag. Homofila borde heller inte få adoptionsrätt. Man kom fram till dessa konklusioner genom att sätta fokus på barnens rättigheter och vad som är bäst för dem. ■

Välsignelsen av

Avsikten med att vi kommer tillsammans är inte bara att ta emot, utan också att ge. Det är vad gemenskap handlar om. Jag läste i Midnattsropet om storfamiljsgemenskapen, och har också på många platser i världen mött olika kristna kommuniteter. Nyligen kom jag tillbaka från en resa i USA, där jag åter igen varit tillsammans med Mennoniterna och deras storfamiljer. De håller samman familjen och har gemenskap med varandra, och de lever mycket enkelt och med betoning på det andliga livet. Det var mycket uppmuntrande vara tillsammans med dem och träffa dem som individuella familjer. Det finns något ibland dessa familjer som man sällan möter i Europa; jag vill kalla det ett altare. Ett altare där alla medlemmar i familjen kommer samman i bibelläsning och bön och också för att böja knä tillsammans i ett totalt beroende av Herren. Det är så uppmuntrande se att det finns ett annat sätt att leva på. Livets sanna mening ligger inte i vad vi äger, utan vad vi är i förhållande till Herren och till hans rike. Det är så Herren vill att vi ska leva.

De tre veckor jag tillbringade i USA var en mycket intressant, men även tröttsam upplevelse. Jag lämnade ett land i djup kris, politisk och ekonomisk kris, som påverkar hela världen, också oss. Men påverkar det oss negativt? Det beror på hur vi ser det. Många är skakade, men jag är det inte. Vi har blivit varnade för dessa svåra tider som skulle komma, och vi borde inte vara förvånade, eftersom vi idag skördar det vi har sått. Den värld politikerna vill vi ska leva i, består av falsk optimism. Det är bättre vara realistisk och inse att den ekonomiska krisen inte håller på övervinnas, utan endast är i sin inledning. Problemet är inte löst och kommer inte att lösas. Men Gud vare tack, han har inte lämnat oss i mörker. Vi kan gå till hans ord som ger oss hopp, tröst och kraft att gå vidare, trots allt som händer.

Mennoniterna är på många sätt föredömen i förnöjsamhet och gudsfruktan.

Allt att vinna

Låt oss först läsa ett viktigt sammanhang. Hoppas att du memorerar orden vi här läser, för det är viktiga sanningar som ofta förbigås eller blir bortglömda. I första Timotiebrevet har vi ett viktigt påstående:

-Ja, gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning. (1 Tim 6:6)

Vilka kristna idag är verkligen nöjda med den plats och de förhållanden Gud har placerat dem i? Förnöjsamhet är beroende av gudsfruktan, och allt beror på vårt förhållande till Gud. Gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är en stor vinning. Aposteln säger inte att det är en liten vinning. Han säger att det är en stor vinning. Källan till förnöjsamhet är gudsfruktan. Tillsammans med Gud har vi inget att förlora, men allt att vinna. Om det inte blir i den här världen, så blir det i evigheten. Så står det vidare:

-Vi hava ju icke fört något med oss till världen, just därför att vi icke kunna föra något med oss ut därifrån. (v 7)

Vad lever människor i den här världen för? Att samla! Att samla på hög! Många lever i fåfänglighet och ju mera de får, dess mer vill de ha, och blir aldrig nöjda. De inser inte att de föddes till världen nakna och att de ska lämna den nakna. Vi är inte kallade att samla på

hög, men att investera; investera i Guds rike. Vi skulle leva för att investera för Guds rikes sak här på jorden. Pengar är inget att behålla, dem ska man använda. Många vill ha pengar, mera pengar, och ju mera de får, dess mer bekymrade blir de. När människor blir prövade, då uppenbaras vad som finns i hjärtat. På den amerikanska sedeln står "In God we trust" - på Gud förtröstar vi. Vilken Gud är det? Idag förstår vi att den gud man förtröstat på är Mammon. Dollarn påverkar hela världens ekonomi och Amerika har alltid varit en ekonomisk supermakt. Men idag står USA i skuld till många länder, till och med till Kina, som de en gång var lånegivare åt, men nu har de blivit låntagare. Med de enorma lån de industriella nationerna har levt på, har de flesta nu stora underskott liksom Island, som fångats i en labyrinth av panik. Här ser vi penningens bedräglighet. Vi kan inte tjäna både Gud och Mammon då de alltid är i konflikt med varandra. Om människor bara ville förstå att vi inte har fört något med oss till världen och att vi inte kan föra något med oss härifrån, skulle de kanske tänka annorlunda.

-Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. (v 8)

Det är inte bankkontot som ska göra oss nöjda. Människor har idag fonder på banken men inser inte att allt går utför, utan tänker att en dag ska vi göra vinst på detta. Jag förstår inte kristna

förnöjsamhet

predikan av B V Henry

människor som spelar på lotterier för att försöka göra pengar lättvindigt. Det är helt emot Guds ord. Bibeln klagör att vi ska äta vårt bröd i vårt anletes svett. Inte genom rysk roulette, inte samla och spela för att få mera rikedom. När du blivit rik, så är du aldrig rik nog. En gång frågade man Rockefeller, som var en av de rikaste människorna i världen, vad han mer önskade. Han svarade: "Jag vill ha mera pengar!" När du börjar tjäna pengar, får du aldrig tillräckligt. Det blir istället en snara. Vi fortsätter läsa bibel-sammanhanget:

-Men de som vilja bli rika, de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. (v 9)

Det är vad penningbegär drar mot. Fördärv och undergång. Allt detta leder till fördärv och undergång och du vinner inget, utan förlorar allt. Gudsfruktan och förnöjsamhet – det är en stor vinning, det enda vi borde sträva efter.

-Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav, att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval. (v 10)

Otillfredsställelse och sorg är allt man har kvar, när man fokuserar sin kärlek till pengar.

Bibeln säger ingenstans att vi inte behöver pengar. Det handlar inte om det, utan om vad vi har kärlek till. Om det är pengar vi älskar, blir det förr eller senare en snara. Bibeln manar oss att älska fyra ting:

Älska Herren. Älska sanningen. Älska syskonen. Älska Hans tillkommelse. Det ska vi älska. Men när det blir fråga om penningkärlek, får allt en negativ betydelse.

I andra Timotiebrevets tredje kapitel, varnar Paulus:

-Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära...

Penningkärlek och materialism är ett

tidstecken. Folk lever för pengar. Jag tror att den bibliska principen är att arbeta för att leva. De flesta lever för att arbeta och har blivit arbetsnarkomaner med en målsättning som oftast är att få så mycket pengar som möjligt. De som arbetar så har inte tid för gemenskap med andra, och inte tid för att tjäna sin Herre och Mästare. När vi är förnöjsamma med de kläder och den mat vi har, så behöver vi inte ha så mycket bekymmer. Vi föddes inte förnöjsamma, utan det måste vi lära oss att bli och det handlar om en process. Låt oss läsa i Filipperbrevet, vad Paulus säger:

-Jag vet att finna mig i ringhet, jag vet ock att finna mig i överflöd. Med vilken ställning och vilka förhållanden som helst är jag förtrogen: jag kan vara mätt, och jag kan vara hungrig; jag kan hava

Ibland bröd och marmelad, ibland bröd och rostbiff – jag är lika nöjd vad det än är. Det beror inte på tingen, men på Honom som förser.

Var är din skatt?

-Sen till, att I tagen eder till vara för allt slags girighet; ty en människas liv beror icke därpå att hon har överflöd på ägodelar. (Luk 12:15)

Församlingarna genomsyras av många nya trender som är attraktiva men förförliska. Den populära framgångsteologin går rakt emot Jesu varningar för fallgroparna i materialismen, och förfalskar exemplen han ger till alla sanna efterföljare.

Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjåla, utan samlen eder

Om människor bara ville förstå att vi inte har fört något med oss till världen och att vi inte kan föra något med oss härifrån, skulle de kanske tänka annorlunda

överflöd, och jag kan lida brist. (Fil 4:11)

Det här är inget som kommer automatiskt, och det är inget vi lär oss i det sekulära samhället. Det är något vi lär vid Mästarens fötter, i vilka omständigheter vi än befinner oss i. En del människor är friskare än andra, och har det litet bättre, 'de fattiga kommer alltid att finnas ibland eder', sa Jesus. Troende människor som har det bättre, kan dela med sig åt andra, det är vad gemenskap handlar om. Vi borde kunna dela med oss av den omsorg som Herren slösar över oss. Paulus befann sig ibland bland rika och ibland bland fattiga, och han var villig att rätta sig efter omständigheterna och vara nöjd. Hur var detta möjligt? Jo, där fanns gudsfruktan tillsammans med förnöjsamhet, vilket är en stor vinning.

skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjåla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara. Ögat är kroppens lycka. Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus. Men om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp hölj d i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret! Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon. (Matt 6:19-24)

Tillrättavisningen av Jakob; Jesu halvbror, i perspektivet av Jesu tillkommelse är inte mindre allvarlig:

-Hören nu, I rike: Gråten och jämn eder över det elände som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort,

och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna. Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust "på eder slaktedag". I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom; han står eder icke emot. Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära. (Jak 5:1-8)

Ta er till vara för girighet. En del tror att tillfredsställelse av alla behov och begär är en lösning på allt och att det är livets mening. Men en människas liv beror icke därpå att hon har överflöd på ägodelar. Herren ville att människor skulle förstå vad han menade här, och i verserna som följer har vi liknelsen om den rike mannen. Ta er till vara för girighet och habegär, ta er tillvara för att kräva mer och mer. Den rike mannen samlade på sig mer och mer i lador, och samtidigt blev han en dåre. En rik dåre. I Hebréerbrevet finns en förmaning:

-Varen i eder handel ochandel fria ifrån penningbegär; låten eder nöja med vad I haven. Ty han har själv sagt: "Jag skall icke lämna dig eller övergiva dig." (Hebr 13:5)

Detta gäller vid alla ha fysiska och materiella behov vi har, Herren lämnar oss inte. Var i din handel ochandel fri från girighet och habegär. Ibland ser du människor i omgivningen jaga efter bilar av senaste modellen, osv. Det är vanligt med en sådan attityd av habegär. Man vill alltid ha något bättre, något som andra har och man är aldrig riktigt nöjd. Men om vi är förnöjda med vad vi har, så är vi fria från habegär och girighet. Jag har allt jag behöver och är tacksam för vad jag har. Vi bör av hjärtat vara tacksamma för vad vi har, och det skall vara vår bekännelse. Då kan vi med frimodighet och förvisning säga, som det står i nästa vers:

- "Herren är min hjälpare, jag skall icke frukta".

Vi fruktar inte morgondagen; morgonda-

gen är i Guds hand. Vi ska kunna säga som Samuel: "Intills idag har Herren hjälpt oss." (1 Sam 7:12). Har han hjälpt oss idag, så hjälper han oss imorgon. Är du bekymrad för morgondagen? Nej, Herren är min hjälpare. Herren fyller alla mina behov. Ett av de stora problemen bland de kristna är just habegäret och girighet. Man lever för att tjäna pengar. Ju mer pengar du får, dess mer vill du ha. De två sista budorden handlar faktiskt om begärelse: Du skall icke hava begärelse. Det är alltså inte 'du skall inte stjäla, du skall icke begå äktenskapsbrott', men du skall icke ha begärelse.

Var finns män idag som fruktar Gud? Människor fruktar mera för sin ekonomi än för Gud, och de känner sig trygga med Mamon.

Människor blir med all rätt upprörda när någon begått äktenskapsbrott. Men vi bör inte vara mindre upprörda när det handlar om begär. Då bryter man också ett bud. När man en gång hamnat i begärelsens snara, gör man vad som helst för att få det man begär. Vad gör människor idag när de inte tjänar tillräckligt? De lånar och lånar och har skulder upp över öronen.

Integritetens problem

Politikerna håller på med symptomen och går inte till roten av problemen. Så länge vi inte går till roten av problemen, så blir det bara kosmetiska lösningar. Det går för ett tag, men grundproblemet består. Grundproblemet vi idag har i politik och ekonomi är bristen på gudfruktigt ledarskap. I 2 Mos 18 ser vi tydligt hur Mose svärfar Jetro; han som inte ens trodde på Israels Gud, ändå gav Mose ett mycket klokt råd:

-Både du själv och folket omkring dig måsten ju bliva uttröttade; ett sådant förfaringssätt är dig för svårt, du kan icke ensam bestyra detta. Så lyssna nu till mina ord; jag vill giva dig ett råd, och Gud skall vara med dig. Du må vara folkets målsman inför Gud och framlägga deras ärenden inför Gud. Och du må upplysa dem om stadgar och lagar och kungöra dem den väg de skola vandra och vad de skola göra. Men sök ut åt dig bland allt folket dugande män som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning, och sätt dessa till föreståndare för dem, somliga över tusen, andra över

hundra, andra över femtio och andra över tio. Dessa må alltid döma folket. Kommer något viktigare ärende före, må de hänskjuta det till dig, men alla ringare ärenden må de själva avdöma. Så skall du göra din börda lättare, därigenom att de bära den med dig. Om du vill så göra och Gud så bjuder dig, skall du kunna hålla ut; och allt folket här skall då kunna gå hem i frid." Och Mose lyssnade till sin svärfaders ord och gjorde allt vad denne hade sagt. Mose utvalde dugande män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän för folket, till föreståndare somliga över tusen, andra över hundra, andra över femtio och andra över tio. Dessa skulle

alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle de hänskjuta till Mose, men alla ringare ärenden skulle de själva avdöma. (2 Mos 18:18-26)

Här ser vi vad som gör en stor ledare, och tre kännetecken därpå: Du ska välja ut åt dig från folket dugande män – det första kännetecknet – som fruktar Gud. Var finns män idag som fruktar Gud? Människor fruktar mera för sin ekonomi än för Gud, och de känner sig trygga med Mamon. Så kommer det alltid att vara. Det nästa är pålitliga män. Var finns ledare som är pålitliga? Politiker kan man lita på; de är män av integritet, pålitliga, säger man. Men de flesta tänker bara på sin egen prestige, och på hur mycket de kan tjäna från folket. Här talas också om pålitliga män som hatar orätt vinning. Sanningen kan aldrig ändras, den är evig, liksom Guds kärlek. I engelska bibeln, står det "som hatar begärelse". Sådana män får aldrig problem med begärelse, för om man hatar något, får man inte så mycket problem med det.

Jetro, som inte trodde på Israels Gud, gav i alla fall detta råd till sin måg. Välj ut dugande män, så får du framgång. Det är enda svaret idag till politikerna och ekonomerna. Vi behöver män som har en sådan ståndpunkt.

Jag tror att grundorsaken till den kris vi har idag är att vi har alltför få av sådana män idag. Vi måste gå till roten av pro-

blemet. Så länge vi inte vill gå till roten, så kommer problemen att öka. Vi vet att det blir så, för ogudaktigheten sprids allt mer, och allt fler människor kommer under inflytande av denna tidsålder. Materialism, kärlek till pengar och nöjen. Även i Guds församling vill människor mycket hellre få underhållning än att bli undervisade i Guds Ord. På något sätt har kyrkan förlorat ljusets kraft och även saltan i saltet. Allt är så sött och allt ska behaga och tjusa det köttsliga sinnet. Men det uppbygger oss inte i det som hör Herren till. Måtte Herren hjälpa oss att återerövra det som gått förlorat. Låt oss inte förlita oss på att göra klipp och att låna.

Sann frihet

-Varen ingen något skyldiga - utom när det gäller kärlek till varandra; ty den som älskar sin nästa, han har uppfyllt lagen. (Rom 13:8)

Den kärleken kan bara uttryckas i den kristna församlingen. När vi är församlade i gemenskap – var inte någon något skyldig, utom i kärlek. Det borde vara vårt livsmönster, och vårt vittnesbörd för världen som bevakar oss utanför. Lev enkelt. Ghandi i Indien sa ofta: Gör dina behov enklare! Så många kristna lever helt i fåfänglighet. I Predikaren 5:9 läser vi:

-Den som så älskar penningar bliver icke mätt på penningar, och den som älskar rikedom har ingen vinning därav. Också detta är fåfänglighet.

Frågan vi måste ställa oss är: Hur lever vi? Lever vi i fåfänglighet eller i sann andlighet? Det räcker inte med kunskap.

Vi borde ta till oss och ställa oss frågan om hur vi lever. Jag har besökt människor ibland som har en bubbelpool, och det är ju ganska dyrt. Ibland när jag kommit till deras hem, har jag frågat om jag får använda deras bubbelpool. Det är ju skönt att friska upp sig och få massage. Men den är så dyr att använda den, så de använder den inte. Varför har de den om de inte använder den? Fåfänglighet. En del människor bara samlar på hög utan att använda. Må Herren spara oss från fåfänglighet. Om vi kan klara oss med en bil, låt oss sälja den andra och investera pengarna för Guds rike. Hjälpa behövande bröder i Dominikanska Republiken eller Rumänien, eller kanske fattiga syskon som behöver ett par skor. Var inte någon något skyldig, utom kärlek. Att älska är inget abstrakt, det är praktiskt.

Ibland ser vi att människor har överflöd

av ting som de behåller för sig själva. Gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är en stor vinning. Låt oss sluta med ett par ord från Ordspråksboken:

-Den snikne är alltid full av snikenhet; men den rättfärdige giver och spar icke. (Ordspr 21:26)

Det är så sant att ofta är det de som har minst som ger mest, och de som har mest är ofta de snålaste. Här har vi den sanningen verbaliserad:

"-Den som söker orätt vinning drager olycka över sitt hus," (Ordspr 15:27) Må Herren bevara oss från girighet och begärelse. Det är så lätt för oss att falla i detta, och vi behöver alltid, som Jesus sa, ta oss till vara. Men pris ske Gud, vår bekännelse är att Herren skall inte överge oss. Han ser vad vi behöver och han har alla resurser att möta våra behov. Gud vare tack! ■

Läs mer i Bibeln!

Brott och straff i ljust av den heliga Skrift:

Laban 1 Mos 31:41

Bileam 4 Mos 22:21 (2 Petr 2:15, Judas v 11)

Akan 1 Sam 15:9

Saul 1 Sam 15:9

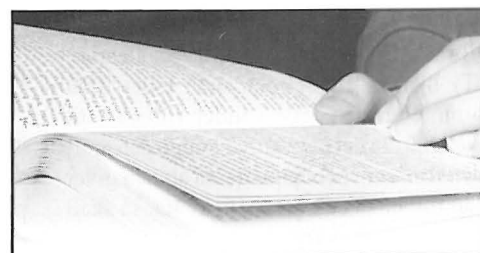
Ahab 1 Kon 21

Gehasi 2 Kon 5:20

Judas Matt 26:14

Ananias och Safira Apg 5

Felix Apg 24:26

Ulla Näsholm har läst boken

Evangelium enligt Rom

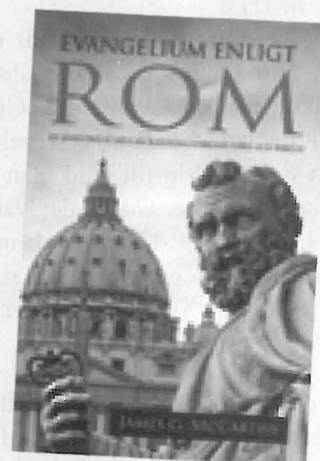
av James G McCarthy

Författaren kommer från en katolsk familj som varje söndag fyllde en hel kyrkbänk. Släktingar och vänner var alla hängivna katoliker. Trots ivriga studier och fromt gudstjänstutövande lärde James inte känna Gud eller bibelns frälsningslära. I en enkel bibelstudiegrupp hörde James talas om Jesu fullbordade försoningsverk. Efter några månader tog han emot Jesus Kristus som sin personlige frälsare. Två år senare fattade han sitt livs svåraste beslut - att lämna Katolska Kyrkan. Med stor insikt och kunskap om den Romerska katolska kyrkans lära och tradition, visar han i boken hur omöjligt det är att förena Nya Testamentets kristendom med Katolska Kyrkans lära.

Författaren drivs av samma önskan som Paulus ger uttryck för:

-Bröder, mitt hjärtas önskan och min bön till Gud för dem är att de skall bli frälsta. Jag kan vittna om att de hängivet tjänar Gud, men de saknar den rätta insikten. (Rom 10:1-2)

Boken är informativ, pedagogisk och varmhjärtad!

Boken är utgiven på förlaget Gospel Media, och kan beställas på BMC:s hemsida: www.ballstamediacenter.se för priset 209 kr +porto.

Det gäller att komma

Mitt hjärta är uppfyllt av glädje över att se Herrens underbara verk. Han verkar i hela världen på ett mäktigt och underbart sätt.

Först vill jag läsa ett ord ifrån Jesaja: -Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och icke vänder tillbaka dit igen, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och bärande, så att den giver säd till att så och bröd till att äta, så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun; det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan att hava verkat, vad jag vill, och utfört det, vartill jag hade sänt ut det. (Jes 55:10-11)

Det här bibelstället talar om Guds ord och dess kraft. Guds ord kommer aldrig att gå fåfängt ut. Om det utgår från Guds mun kommer det att leda till ett resultat. Det återvänder aldrig till Gud utan att ha fullgjort sitt syfte. Gud sade: Varde ljus – och det vart ljus! Vi är Guds mun idag. När vi säger något i Hans namn, så kommer Gud att utföra något underbart där vi är.

Jag är mycket glad över tillfället att få säga något om missionen i Indien. Det finns en miljard innevånare i vårt land, och av dessa är 85 % hinduer. Enligt statliga uppgifter är endast två procent kristna, och det finns också muslimer, buddister och många andra religioner. Men Gud är mäktigt verksam i landet;

han gör stora tecken och under.

Där jag bor, i Pradesh, har det funnits två procent kristna, men nu har vi vuxit i antal till fjorton procent. Dessa uppgifter kommer inte ifrån de kristna, utan har räknats fram som statistik och publicerats av profan media. Vi tackar Gud att han låter sitt Ord gå ut med kraft från den ena platsen till den andra, så att människor får höra det.

I vårt arbete har vi en bibelskola, och i år har vi 42 helinackorderade elever, och dessutom 28 elever som kommer till oss på dagarna. Vi tränar dem för att gå ut med evangeliet från plats till plats. De har inget annat arbete, utan deras enda uppgift är just att predika evangelium. De får ett litet ekonomiskt understöd och arbetar hårt och med stor iver för att föra människor till Herren. Jag har sett hur studenterna som går ut ur bibelskolan begett sig åstad för att predika, och de har vunnit människor för Herren och grundat församlingar.

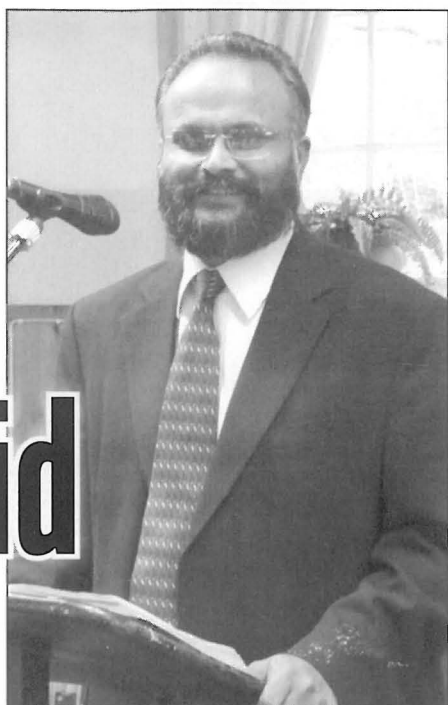
Varje månad har vi dop, och för tre månader sedan döpte vi arton personer som varit muslimer, på en plats som heter Bihar, och vi ser hur Herren öppnar människors hjärtan. I vår bibelskola har vi också elever från Nepal, från Burma och från hela Indien. Det kommer också studenter från Orissa, där det är så svåra problem idag. Vi har grundat tjugo församlingar över hela landet, och har planer på att grunda ytterligare tjugofem församlingar på olika platser.

Det är verkligen inte lätt att bygga en

församling bland hinduer. Radikala hinduer inte bara hindrar våra möten, utan de ger sig också handgripligen på oss och misshandlar oss. Men Herren rör vid människors hjärtan, och då får vi erfara hur de istället kommer till oss och säger: Snälla ni, hjälp oss, vi vill veta hur man gör för att bli kristen.

För en tid sedan kom en man från en hög kast till mig och sa: "Jag har allt, jag har familj, arbete, pengar och egendomar. Jag kommer från en av de högsta kasterna, men jag har ingen frid. Jag vill finna frid, jag vill bli en kristen." Jag tror att sådant sker som svar på bön, och jag tror att när vi ber kommer Gud att röra vid människors hjärtan. Såsom det står skrivet i Bibeln: Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren.

Förra året vid juletid förekom våldsräder mot de kristna och deras hus brändes ned. En av dessa räder leddes av en hinduisk präst, hinduextremisternas ledare Laxmannanda Saraswati, som sedan olyckligtvis blev dödad av maoister den 22 augusti. Hinduer började då anklaga de kristna för att ha dödat honom, och uppmanade: Döda alla kristna! De satte eld på hus, och de tog reda på var pastorererna fanns och dödade många av dem. Fler än sextio människor blev dödade och mer än 450 kristna hem har blivit nerbrända. Dessa utsatta och hemlösa kristna har tagit sin tillflykt till djungeln. I Orissas djungler är det stora svårigheter

finna dricksvatten och mat, men jag har märkt att där dessa människor uppehåller sig är de ändå glada och prisar Gud. En del av hinduerna har sökt upp de kristna ute i djungeln och sagt: Kom tillbaka till era byar! Ni behöver bara avsäga er tron på Jesus Kristus, då får ni bo där i lugn och ro. Men de flesta har vägrat att återvända på villkoren att de måste förneka sin frälsare Jesus Kristus. Det är bättre för oss att dö, än leva som hinduer, säger de.

Indiens centralregering har iordningställt flyktingläger för de kristna att bo i. Det finns sju sådana läger för mer än 30 000 människor, och dessa människor har förlorat nästan allting. Till dessa flyktingläger kom radikala hinduer och försökte förgifta vattnet för dem, så att de inte skulle ha någon vattenförsörjning. Men pris ske Gud, det var en man som avslöjade dem, och så har Gud skyddat dessa förföljda människor. Hinduerna har också vid ett tillfälle försökt placera en bomb i ett flyktingläger i syfte att döda, och så småningom spreds över hela Indien uppgifterna att de radikala hinduerna försöker komma åt de kristna.

Centralregeringen i Indien har inte gjort särskilt mycket åt saken, utan vi kan bara förtrösta på Gud. Jag tackar er alla, för jag vet att ni ber för mig och för den mission jag står i.

Vi befinner oss mitt ibland mäktiga, radikala hinduer. Precis mitt emot min bostad bor tre av de starkare, ledande hinduerna, och de letar alltid efter tillfälle

att förstöra vårt arbete. Men jag är förvisad om att bönen verkar som ett skydd för oss. Gud har inte tillåtit att någon har kommit vid hans smorde, och eftersom vi är en del av jordens kristna, så tror jag att Herren svarar på våra böner.

Ytterligare en orsak till att vi möter motstånd är att i Indien blir många av låg kast kristna för att komma ut ur kastsystemet, och har alltså inte blivit kristna för att de tagit emot Herren Jesus Kristus i sina hjärtan som sin personlige Frälsare. Men när förföljelsen bröt ut, började alla dessa människor att bedja till Herren, och det har lett till att de blivit styrkta och mycket väl förankrade kristna.

Vi kan läsa i Apostlagärningarna om hur de kristna i urkristen tid blev kring-spridda genom förföljelse. Då gick de omkring och predikade, och så är det nu hos oss. De kristna skingras till olika platser, men vart de än kommer, så predikar de!

Jag är mycket glad att det har kommit vänner från Nepal till er församlingsgemenskap här i Stockholm. Sedan 1984 har jag rest en del till Nepal; jag har smugglat in biblar till både Tibet och Kina. På den tiden regerades Nepal av en kung, och man förföljde de kristna där, men idag finns många församlingar i Nepal och det är inte längre en absolut monarki, utan har ett demokratiskt styrelseskick.

Ett stort problem i Indien är kastsystemet. De högre kasterna säger: Vi är brahmaner, och det är bara vi som kan tala med Gud. De av hög kast har vant sig vid att få tjänster utförda av de lägre kasterna, och majoriteten av folket lever under förtryck. De lider av fattigdom, analfabetism, arbetslöshet och mycket annat. Men Guds folk har kommit loss. Man har börjat predika och upplever befrielse från olika slag av förtryck. Jag har sett cancersjuka bli helade, och jag har sett demonbesatta människor bli befriade, allt på grund av att evangelium har blivit predikat.

Såsom Guds tjänare är vi förpliktade att predika, oavsett vilka omständigheter som råder i vårt land. Jag är helt övertygad om att när vi talar om Jesus, så sker något i människors hjärtan.

För inte så länge sedan var vi tillsammans med broder Lars Gösta Karlsson i Tai Mahal. Då mötte vi en muslimsk

man vars son var sjuk, och vi delade evangelium med honom. Vi träffade inte sonen, men vi bad för honom. Tre dagar senare ringde den här mannen upp mig och sa: "Min son är nu helt botad!" Vidare berättade han: "Jag har inga pengar, och jag har alltid varit fattig och har ett dåligt jobb." Jag uppmanade honom då att ge det lilla han hade till Herren, och efter några dagar ringde han igen och berättade: "Jag har nu fått ett mycket fint jobb med en bra inkomst, men vad ska jag göra med pengarna? Jag vill ju ge tionde av min inkomst! Min granne har problem, och har inte haft mat hemma på flera dagar, kan jag kanske ge de här pengarna till honom?" När Jesus Kristus kommit in i hans hjärta, så blev han mycket mild mot sina medmänniskor.

Vi ser att Herren verkligen svarar på våra böner. Det har kommit människor och sagt: Vi ska se till att ni blir bortkörda från den här platsen, men då svarar vi med att gå inför Gud i bön. Varje fredag har vi bön hela natten så att grannarna klagat på att vi för oväsen, men jag brukar säga till dem att det här är välsignelse för er. Idag har över 700 barn kommit till oss och fått höra evangelium. Evangelium är Guds kraft. Ta vara på det, och det för med sig resultat. Det är Guds Ord, och ger resultat.

Jesus är den främste missionären som kom från himlen. Han har gjort oss till sina missionärer. Han är den som sänder oss, och när han sänder oss, kommer han att se till att det blir resultat.

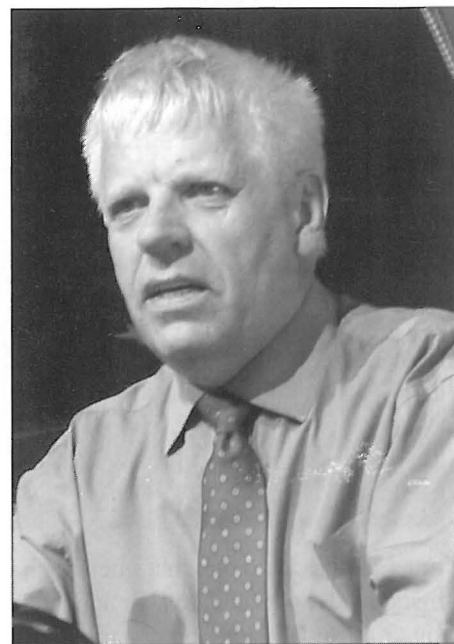
Kan ni föreställa er att på grund av fattigdom säljer föräldrar sina barn för fem dollar styck. De är till och med redo att kasta sina barn i den heliga floden för att få frälsning. Ett av våra team kom till en plats där de mötte en familj som grät bitterligen. De frågade varför de grät, men familjen svarade inte. Då fortsatte de fråga: Vad är problemet? Kan vi hjälpa er? Någon i teamet sa till den bedrövade familjen: Om ni har problem så kan ni vända er till Jesus Kristus, som kan frälsa och hjälpa. Ni behöver inte göra något, han har dött för er frälsning. Men när familjen hörde detta, började de gråta igen, och en kvinna sa att "om ni hade kommit några timmar tidigare, så hade vi inte behövt kasta våra barn i floden".

Det är bäst att komma med evangelium i tid. Dröj inte! Må Herren välsigna er alla. ■

Hjärtat - centrum för Guds frälsning

Appell av Tage Johansson

Det stora problemet för människor som vill leva som kristna, är att kristendomen är alldeles för mycket bara något man vill förstå intellektuellt. Visst är det viktigt att ha en full förståndsvishets hela rikedom, men om kunskapen inte kommer längre än till huvudet, blir den kall, känslolös och påverkar ingenting. För att kristendomen och dess budskap ska kunna vinna framgång, måste den få tina upp något i hjärtat. Det handlar om att man måste bli frälst genom hjärtats tro och munnens beaktelse. Hjärtat är det centrala i Guds frälsning. Det sker verkligen ett stort under då Gud gör något i människans hjärta.

Det står i bibeln att människans hjärta är illfundigt. Framför alla andra ting är hjärtat fördärvat och illfundigt.

Men, ära vare Gud, han kan verkligen göra ett under i människans hjärta; ta ut stenhjärtat och sätta in ett hjärta av kött, står det i Bibeln. Detta är ett bildspråk. Vi måste förstå att Gud har en djupare metod än ett fysiskt ingrepp. Gud tar ut stenhjärtat och sätter in ett hjärta av kött. Ett hjärta som kan formas, ett hjärta som kan känna.

Det stora problemet, det som orsakade en sådan klyfta mellan Jesus och de skriftlärde, var att dessa aldrig nådde fram till andemeningen i Ordet, därför att de inte förstod mer än till huvudet. De hade kunskap i skrifterna, de kände till dem så grundligt, att Jesus sa till folket: Det de säger ska ni göra, men ni ska inte handla som de gör. Därför att de säger, men de gör inte. De hade aldrig insett att Gud måste få omskapa hjärtat hos människan, annars blir hon farlig för sin omgivning. Vi ser ju också att det var just fariséerna och de skriftlärde som ville få Jesus röjd ur vägen. Han var till anstöt för dem.

Det står så här i :Psalm 119:

-Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt ord.

Jag söker dig av allt mitt hjärta; låt mig

icke fara vilse från dina bud. Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig. (Ps 119:9-11)

Det finns alltså ett förhållande mellan hjärtat och ordet. Det handlar om tre ting. Hjärtat, ordet och erfarenheten. Det framstår just i den sista versen jag läste: Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta. Erfarenheten är den som han sedan uttalar: för att jag icke skall synda mot dig.

Om man summerar så kan man säga att allt beror på vårt förhållningssätt till Ordet. Att det går via hjärtat, inte något vi åstadkommer och tänker ut själva. Det måste bli ett hjärtats engagemang för Ordet. Det som är avgörande för oss är vad som sker under resans gång.

Israels barn blev frälsta ur Egypten och började sin vandring. Men många av dem hade sitt hjärta kvar i Egypten. Ordet fick inte omskapa hjärtat helt och fullt.

I och med pånyttfödelsen börjar ett verk i människans hjärta. Resultatet blir naturligtvis utifrån om vi har något kvar i hjärtat och vill vårda oss om något som står i strid emot Ordet. Då kommer dess inflytande att avgöra vårt öde.

Detta gäller också människor som söker Guds frälsning. Den rike ynglingen hade verkligen ett hängivet hjärta; han hade hållit buden, och Jesus fick kärlek till honom. Men fastän han hade ett så

hängivet hjärta, fanns där något som var till hinder. Han hade fäst sig vid sin rikedom, kanske på ett anspråkslöst sätt, men det hade utvecklats och intog hans hjärta. Detta begär måste flyttas bort ifrån hans hjärta, därför sa Jesus åt honom: Gå och sälj allt du äger, och följ mig! Hade han gjort det, så hade han fått uppleva Guds mäktiga frälsning i sitt liv och blivit löst från rikedomens begärelse som fanns i hans hjärta.

I Syndafallet framträder denna hjärteinställning mycket klart och tydligt. Det som avgjorde saken för Adam och Eva, var vilket förhållande de hade till Guds ord. Varför handlade de emot Guds ord? Vi förstår att det var något som inte plötsligt hände för dem. Det fanns en längre process som hade förberett dem för att sedan gå emot vad Gud hade sagt. De föll och synden kom in i människosläktet.

Gud hade satt de första människorna i Edens lustgård, allt var frid och fröjd. Men gudsumgänget kom att svalna. De förde ned detta på ett slentrianmässigt plan. Då svalnade också kärleken till Ordet. Vår kärlek till Gud uttrycker sig i vårt förhållande till hans eget Ord, eftersom han är ordet. Jesus Kristus är ordet som blev uppenbarat i människogestalt.

Ordet blev kött, som det står i Johannes evangelium, det tog sin boning ibland oss. Därför säger också Jesus att den som har mina bud och håller dem, han är den som älskar mig.

Det underbaraste är om Gud får ta hand om hela människans hjärta. Giv mig min son ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dig. Gudsumgänget blir då något som är livskraftigt, förnyande, levande. Det handlar om ett uttryck för vår kärlek till Gud.

Vad de skriftlärde och fariséerna aldrig kom fram till var att älska Gud och hans Ord med hela sitt hjärta. Därför blev deras religionsutövning så kall och dömande. Gud ser inget värde i att vi ska lyda honom av fruktan eller någon annan orsak än att vi älskar honom. Vi kan också läsa i Romarbrevet:

-Men Gud vare tack för att den tid är förbi, då I voren syndens tjänare, och för att I haven blivit av hjärtat lydiga, så att I följ den lära som har givits eder till mönsterbild, (Rom 6:17)

Av hjärtat lydiga. Någon annan lydnad har inget värde inför Gud. Det är hjärtats lydnad Gud önskar från din och min sida. Jesus frågar Petrus: "Älskar du mig?" Om du älskar mig kommer du att göra detta. Då kommer du att vara en herde för mina får. Du ska göra det av kärlek till mig, av hela ditt hjärta.

Gud kan göra ett stort verk i människans hjärta, om hon är redo att uppge allt annat som finns i hjärtat. Gud måste få makt över och ta hand om oss för att vi ska uppleva den fulla glädjen och kärleken; att vi lyder hans bud och håller dem av kärlek till Jesus Kristus. Gud vill upprätta ett förhållande med oss som bygger på kärlekens grund. Erfarenheten som följer av detta är att lydnaden för Ordet blir upprättad hos oss genom Guds kärlek.

Paulus uppmanar i Romarbrevet:

-Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbegagnat offer - eder andliga tempeltjänst. (Rom 12:1)

Det finns exempel på exempel i Bibeln där Gud aldrig fått makt över det som finns i människans hjärta. Det som bor i hjärtat är avgörande för oss. "Från hjärtat utgår onda tankar..."

När vi läser om det som skedde i Edens lustgård, ser vi väldigt tydligt att något gick förlorat för att människan började lyssna till ett annat budskap. Vi ser hur

man kan förlora den levande kontakten med Guds eget ord. Adam och Eva fick äta av alla andra träd, utom kunskapens träd på gott och ont. Helt klart pågick frestelsen en längre tid innan fallet blev en verklighet. Det finns många andra exempel. Salomos hjärta blev fäst vid något som stod i strid med Guds ord. Det fanns något hans hjärta älskade, som han inte borde älska. Han borde ha beaktat vad Gud sagt om dessa handlingar som han började syssla med. Helt uppenbart var att Salomo, som var en sådan Gudsman, överskred Guds vilja och gick emot Guds Ord. Det var ett resultat av att Gud inte fått fullborda sitt frälsningsverk i honom på ett sådant sätt att han fått plocka bort denna begärelse från hans hjärta. Han var inte vaken över detta, utan det fick konsekvenser i hans liv. Han blev förledd och handlade emot Guds vilja.

Det underbaraste är om Gud får ta hand om hela människans hjärta. Giv mig min son ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dig.

Josua framstår som en av de främsta i Bibeln när det gäller gudsfruktan. Det fanns ändå en liten öppning för fienden, och det medförde en förödande verkan för Guds egendomsfolk. I likhet med vad som skedde i Edens lustgård; blev Guds ord alltför slentrianmässigt för honom. Gibeoniterna lyckades överlista Josua. Är en människa så utlämnad? Nej, det är hon inte, om hon tar till sig Guds Ord. Problemet med Josua var att han inte gick till Gud och frågade. Han borde ha bett om ett Ord från Herren i den här saken. Han var vid det här tillfället för nonchalant – det är lätt att försumma Guds Ord, och Josua behövde verkligen Guds Ord i denna situation. Det står i bibeln att han inte frågade Gud. Hade han frågat Gud, så hade han fått svar. Då hade det blivit uppenbart för honom vad situationen handlade om, så han hade sluppit bli bedragen.

Det finns små och stora ting i människans hjärta som hon måste frälsas ifrån. Det handlar inte om att vi ska bli helt perfekta på en gång, men ett arbete pågår

i vårt hjärta där vi antingen blir frälsta ifrån det som vill snärja oss, eller att det får allt mera utrymme i våra liv. Vi kan ske rent av vårdar oss om saker och ting som står i strid mot Guds vilja. Det står om Israels barn att de flesta av dem hade Gud inte behag till, de blev nedgjorda i öknen. De blev inte sammansmälta med Ordet. Ska Ordet få verkan, måste något ske i hjärtat. Det måste bli hjärtats lydnad; något annat är inte något värt. Det är hö och strå och brinner upp. Vi kommer aldrig fram på den vägen, utan kommer att göra sällskap med de skriftlärde och fariséerna i motstånd mot Jesus. Men Gud vill göra ett verk i våra hjärtan så hans Ord kan bevaras och få det hela och fulla inflytandet. Därför vill jag läsa på nytt vad psalmisten skriver:

"-Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig."

Tänk så dyrbart det är med Guds Ord. Hjärtat är som en åkerteg. Frågan är vad som sås på den åkern. Vad var det som gjorde att David föll så djupt? Han var inte på rätt plats, det blev ett vacuum i hans liv, och fienden utnyttjade tillfället. Därför är det så underbart att Guds Ord kan vara våra fötters lykta och ett ljus på vår stig. Jag går varsamt fram så att jag kan vandra i överensstämmelse med Guds vilja. Jag förvandlas genom att jag får gömma Guds tal i mitt hjärta. Då syndar jag inte mot honom. Hur ska en yngling bevara sin väg obesmittad, lyder en fråga i bibeln. Jo, när han håller sig efter Guds Ord. Så dyrbart det är med Guds Ord, att det blir ett riktmärke för vad vi gör och tänker. Om vi tar emot Ordet i vårt hjärta, så verkar Gud genom Ordet. Han verkar fram lydnad, han verkar så att frälsningen växer och vi kommer mer och mer att likbildas med Jesus Kristus under vandrigen.

Det är avgörande vad som sker under vandrigen. Därför är det så viktigt att vi ber Gud rannsaka vårt hjärta, som psalmisten ber:

-Se till om jag är stadd på en olycksväg, eller vandrar på din väg.

-Saliga är de vilkas väg är ostrafflig, de som vandra efter Herrens lag. De som taga hans vittnesbörd i akt, de som av hjärtat söka honom.

Sök dig fram, sök dig till Ordet, och du ska uppleva att Gud verkar genom Ordet. Vi måste ta emot Ordet i våra hjärtan – det är ju där Gud utför sitt verk.

-Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig.

Amen ■

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se
kontaktrutan till höger!

LIVE- SÄNDNINGAR

Bibelstudier, väck-
elsemöten och
förkunnelse sänds
över internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter
Bällstav. 100, Bromma,
Stockholm.

(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Postadress:

Maranataförsamlingen
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 44 10 05 - 6

BIBELDAGAR 2-6 jan 2009

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till några
dagar omkring det profetiska ordet.

Hela världen skakar efter det gångna årets dramatiska
händelser. Det är angeläget för Guds folk att söka sig in i
det profetiska ordet. Världen förlitar sig på vad politiker
och makthavare har att erbjuda, vilket i sig skapar hopp-
löshet och oro. Församlingen däremot har ett annat hopp:
Jesus kommer!

Församlingens lärare, Berno Vidén fr Dominikanska Re-
publiken, Pilgrimsfolket fr Norge och andra tillresande
vittnen medverkar.

*"Eftersom nu allt detta sålunda går
till sin upplösning, hurudana bören
icke I då vara i helig vandel och
gudsfruktan, medan I förbiden och
påskynden Guds dags tillkommelse,
varigenom himlar skola upplösas
av eld, och himlakroppar smälta av
hetta! Men "nya himlar och en ny
jord", där rättfärdighet bor, förbida vi
efter hans löfte."*

För ytterligare information och anmälan, ring tel 08 - 98 56 83 eller skriv till info@maranata.se.
Inga fasta avgifter tas ut under bibeldagarna. Kostnader för kost och logi bärs upp genom offer.

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)
Enkel 565:- (inkl. frukost)
Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Musik och litteratur, samt
mötesinspelningar finns på
BMC's hemsida:

www.ballstamediacenter.se

Undervisning från Bibelskolan 2008:

Hans Lindelöw:

Besvärliga bedjare, del 1 (081020 15.00)

Besvärliga bedjare, del 2 (081021 15.00)

Besvärliga bedjare, del 3 (081022 15.00)

Tro-bedja-tjäna (081025 15.00)

Michael Dakwar:

Herren dröjer inte, 2 Pet 3:9 (081019 11.00)

Helig vandel (081024 15.00)

Vittne i vardagen (081029 12.00)

Onesimus (081029 15.00)

Märta Berg:

Profetismen (081020 12.00)

David Smeds:

Big bang och Bibeln (081021 12.00)

Produkt av evloutionen, del 1 (081030 10.30)

Produkt av evolutionen, del 2 (081030 12.00)

Ulla Näsholm:

Bönens betydelse (081022 12.00)

Roger Lindroos:

Lärjungen Andreas (081023 12.00)

Robin Vidén:

Trons liv (081021 19.00)

Anden - Ordet - Ljuset (081023 15.00)

B V Henry:

Gudsfruktan och förnöjsamhet (081023 19.00)

Vår store överstepräst (081024 19.00)

Samuel Hafsahl:

Trons visshet (081024 12.00)

Michael Hafsahl:

Tacksägelse till Herren (081026 11.00)

Varghese Thomas:

Offertjänsten (081027 12.00)

Att vara vittne (081027 15.00)

Kämpa för tron (081028 15.00)

Emanuel Johansson:

Ekumenikens fara (081028 12.00)

Tage Johansson:

Guds ord (081029 19.00)

Stig Andreasson:

Trender i kristenheten (081030 15.00)

Trons upphovsman och fullkomnare (081031 12.00)

De Heliga, Predikan (081101 11.00)

Paulus Eliasson:

Sann framgång, Predikan (081102 11.00)

Missionsmöten:

Varghese Thomas fr Indien och B V Henry (081026 15.00)

Missionsrapport Indien Varghese Thomas (081028 19.00)

Missionsrapport Rumänien (081101 15.00)

Väckelsemöten:

Inledning med dop, Tage Johansson, m.fl. (081018 18.00)

Märta Berg m.fl. Robin vidén leder (081019 18.00)

Varghese Thomas, Robin Vidén m.fl. (081026 18.00)

Lill Hafsahl, Märta Berg m.fl. (081101 18.00)

Ulla Näsholm, Märta Berg m.fl. (081102 18.00)

Övriga möten:

Inför Bibelskolan, Stina Fridolfsson, Tage J (081019 15.00)

Guds rike, Tage Johansson, Paulus E m.fl. (081102 15.00)

Mötena finns på cd och går att beställa via hemsidan, e-post, telefon eller brev. Se kontaktrutan.

Radio Maranata ● Stockholm, 88 MHz

Sändningstider

Må - fr 8.00 - 8.30

Lö - sö 8.00 - 9.00

Må & on 18.00 - 19.00

Må - To 23.00 - 23.30

Lö - Må 2.00 - 2.30

Göteborg, 94,9 MHz

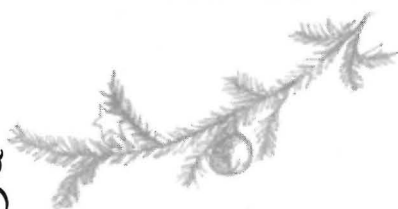
Tisd 21.00, Lörd 15.00

Rudiosändningar via internet:

www.maranata.se

Midnattsropet vill önska alla sina läsare

En Välsignad Jul & Nyårshelg

Festligt barn- möte i Azua

Ett 60-tal barn samlades den 1:a advent till fest med julmat, godis och mycket härlig sång. För många av barnen var det första gången de satt vid dukade bord. Varje söndag kommer mellan 30 och 40 barn för att höra om Jesus och sjunga till hans ära.

Skolan i Palavé är nu inne på sitt femte läsår. Det här året med kusinerna Veronica och Nahdja Vidén som lärare. På bilden syns Veronica med en grupp barn under en sångövning inför kommande

Skolbarnen i Palavé önskar God Jul

julfest. Förutom att barnen får elementär undervisning lär de sig också ur Bibeln om Jesus, som är barnens bästa vän. Många av eleverna kommer från mycket fattiga förhållanden.

Foto: Ariana Cubillos

Haiti, en nation i svår nöd. Genom missionsarbetet har vi fått nära kontakt med flera haitiska familjer vars folk är ett stort böneämne. Kvinnan på bilden

tillreder kakor av lera, något som blivit ett alltför vanligt sätt att stilla hungerkänslorna i detta fattiga land. Bed skördens Herre om arbetare.

Haiti - en missions- utmaning

*Comunidad Maranata i Dominikanska Republiken önskar
Midnattsropets läsare en välsignelserik helg. Ett stort tack för alla
förböner och offer under det gångna året.*